

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

**№ 12 (207)
ГРУДЕНЬ
2021 РОКУ**

«СЕКРЕТ» СВЯТОСТІ

Чуючи заклик присвятити своє життя Господу, багато хто вважає, що для цього необхідно отримати сан священнослужителя, стати місіонером, відлюдником, віддалитися в монастир чи принаймні полишити всі (чи майже всі) життєві справи та присвятити своє життя вивченню Біблії. Загалом усе залежить від конфесійної належності людини, тобто того, що в конкретній конфесії вважається «еталоном» святості.

У наведеному переліку насправді немає нічого поганого, проте в таких обивательських підходах до розуміння святості є одна спільна риса — такий «святості» відповідає обмежене коло людей. А що робити решті, якщо заклик Божий: «Будьте святими, тому що Я святий» (Лев. 11:45), — звернений абсолютно до всіх без винятку? Якщо в персональній святості кожного полягає воля Божя?

«Отже, благода вас, браття: милосердям Божим, представте ваші тіла в жертву живу, святу, благоугодну Богові, для розумного служіння вашого, і не уподібнюйтеся світові цьому, а змінюйтеся оновленням вашого розуму, щоб ви пізнавали, що є воля Божя, блага, угодна і довершена» (Рим. 12:2), а «воля Божя освячення ваше:» (1 Сол. 4:3), — як бачите, у цьому заклику немає винятків, а крім того, у ньому не вказується сфера діяльності, в якій саме

має проявлятися святість. Отже за кожним з нас залишається свобода дій, головне тут — докласти зусилля в «практичній» святості, тобто в справах милосердя, бо «хто знає, як добро робити, і не робить, тому гріх» (Як. 4:17).

«Істинно кажу вам: зробивши це одному з цих братів Моїх менших, Мені зробили» (Мт. 25:40), — от ще одне біблійне підтвердження, що саме в справах милосердя міститься корінь нашої святості і виконання двох найбільших заповідей Господніх, на яких «утверджується весь Закон і Пророки» (Мт. 22:37-40), тобто Слово Божє, Біблія.

А справами милосердя може виступати не тільки допомога ближньому, коли він опинився в скрутному становищі, але й вся наша повсякденна діяльність, головне тут — її присвячення Господу: «І все, що робите, робіть від душі, як для Господа, а не для людей, знаючи, що в

нагороду від Господа одержите спадок, бо ви служите Господу Христу» (Кол. 3:23-24). Виходить, що, сумлінно виконуючи свої професійні, сімейні, громадські обов'язки, можна стати святим, відокремленим для Бога, тим самим відповідаючи Божому заклику: «Ви — світло світу... Так нехай сяє світло ваше перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла і прославляли Отця вашого Небесного» (Мт. 5:14, 16).

Проте все так райдужно виглядає... у задумах, але не в реальному житті, і все через те, що люди перебувають у стані, який найточніше передав апостол Павло: «Бажання добра є в мені, але щоб зробити таке, того не знаходжу» (Рим. 7:18), — тобто бажання є, але сил виконати немає. Тому самого бажання стати святим замало, конче потрібна Божя допомога в подоланні нашої гріховної лінії на шляху до святості.

А отже, «секрет» святості набуває наступної формули: присвячення Богові кожної сфери свого життя, що передусім полягає в сумлінному виконанні своїх професійних, сімейних, громадських обов'язків із молитовним закликанням Божої допомоги. Тривати ж це має решту земного життя. Лише за таких умов можна вважати своє життя святим, присвяченим Богові.

У НОВОМУ РОЦІ — НОВИЙ ЗАПАЛ

Єпископ Юрій Веремій, який відповідає за діяльність УЦХВЄ в країнах Європи, разом із директором Центру опіки дитини «Рідна оселя» Віталієм Жиликом відвідали громаду УЦХВЄ «Боже спасіння» в Мадриді, Іспанія. 3-4 по 8 грудня 2021 р. там проходила чотириденна конференція для служителів і їхніх дружин, яку організував старший пресвітер Ярослав Демко.

80 братів та сестер разом славили Бога, слухали семінари на різні теми щодо християнського життя та успішного служіння, а також разом молилися, розмірковували над пророчим словом від Бога, ближче знайомилися і мали благословенні спілкування.

Окрім того, були проведені два робочі засідання служителів Іспанії, на котрих проаналізовано працю за минулий 2021 рік, розроблено стратегію для успішної праці надалі, створено нову структуру, визначено п'ять регіонів, запропоновано відповідальних служителів, розроблені положення для регіонального служителя і посадова інструкція тощо.

Конференція одногосподно підтримала обрання цих служителів та звершила молитву благословення.

Спікерами та проповідниками на конференції були чудові вчителі — пастор Олександр Побережнюк, м. Філадельфія, США, диякон Василь Гринчук, м. Кентон, США, вчитель Біблії Лео Франк, Німеччина, єпископ Юрій Веремій і диякон Віталій Жилик, Івано-Франківськ, Україна, та старший пастор Ярослав Демко.

Бог рясно благословив конференцію, брати й сестри отримали новий запал для ефективного служіння.

НАЙБІЛЬШИЙ ДАР

«Син Божий став людиною, щоб люди могли стати синами Божими» (Йованн Льюїс).

Нині дедалі більшої популярності набуває проєвропейська традиція дарувати подарунки на Різдво. І справді, ми любимо дарувати та отримувати подарунки — саме так висловлюємо взаємну любов. Та Бог подарував нам найбільший дар: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16).

Ангел сказав Йосипові про Марію: «І вона вродить Сина, ти ж даси Йому іменна Ісус, бо спасе Він людей Своїх від їхніх гріхів» (Мт. 1:21).

Один письменник зазначив: «Якби нашою найбільшою потребою була інформація, Бог послав би викладача. Якби нашою найбільшою потребою були технології, Бог послав би нам вченого. Якби нашою найбільшою

потребою були гроші, Бог послав би нам економіста. Але оскільки нашою найбільшою потребою було спасіння, Бог послав нам Спасителя».

Для виконання пророцтва Йосип та Марія були змушені пройти майже 150 кілометрів із Назарета до Вифлеєма, щоб заплатити податок і пройти перепис. І зважте на цікавий факт: Ісус — Хліб життя, що живить духовні потреби голодуючого

людства, повинен був народитися саме в Вифлеємі, «домі хліба».

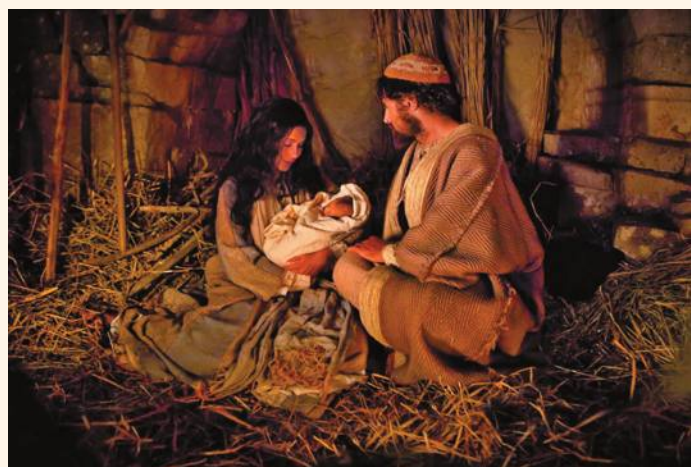
Святе Письмо також оповідає про те, як Бог відкрив народження Спасителя пастухам і мудрецам, людям, які перебувають на протилежних кінцях соціального спектра. Мудреці були багатими вченими, про що свідчать принесені ними дари; пастухи — неосвіченими й бідними і не принесли жодних дарів, крім свого поклоніння.

Ісус був і добрим Пастирем, і наймудрішим з усіх, хто коли-небудь жив на землі. «Цариця з півдня на суд стане з родом оцим, і засудить його, бо вона з кінця світу прийшла Соломонову мудрість послухати. А тут ото Більший, аніж Соломон!» (Мт. 12:42).

І суть проста — Ісус прийшов, щоб спасти і тих, хто перебуває по обидва кінці соціального спектру, і всіх, хто опинився між ними.

Хтось влучно зауважив: «Важливо, щоб важливе завжди залишалося важливим!». І це справді так, бо напрощуд легко, занурившись у всі покупки, прикраси, готування святкового столу, забути про «головного героя» Різдва. Матеріальні речі дають тільки тимчасовий емоційний трепет, який дуже швидко зникає.

Тому подумки перенесімося до Вифлеєму, відвідаймо Марію з Немовля, що було у лоні діви Марії, схилимося перед Месією в яслах, поклонімося Йому разом із пастухами і мудрецами, співаймо з ангелами і радісно святкуймо — Бог послав нам Спасителя. Святкування Різдва має бути наповнене Христом!

СЕНС — У ПОКЛОНІННІ, А НЕ В ПОДАРУНКАХ

У передріздвяні дні так легко загубитися у святковій метушні та зосередити всю увагу на приготуванні святкових подарунків! А чи готуєте ви свій подарунок для Бога? І якщо так, то чи знаєте, який подарунок буде для Нього найприємнішим?

Після того, як Єлизавета благословила Немовля, що було у лоні діви Марії, Марія почала славити Господа. Вона спалахнула потужним відгуком поклоніння та щирою сплеску любові!

«Величає душа моя Господа!» — ці прості і водночас гучні слова першими злетіли з вуст Марії після привітання Єлизавети. І це особливо

вражає, коли розумієш, що «душа» — це місце, з якого народжуються пристрасті, емоції, неприємні і бажання. Душа Марії не перебувала в стані збентеження чи заперечення — вона заявляла, що, незалежно від обставин чи подій, її емоції та бажання завжди приведуть її до місця поклоніння.

«І радіє мій дух у Бозі, Спасі моїм». Душа Марії та її дух злилися в прекрасному дуєті подяки. Дух — це те місце у складовій людини, яке породжує бажання до Господа і до всього, що Він має. Дух — це місце, де можна бачити вірою, а не зором. На цьому етапі життя Марії, коли постійно проходило спілкування з Духом Божим, її реакція була незмінною: щира радість!

А як ви реагуєте на обставини і події, які виглядають незрозумілими або ж не залежать від вашого вибору? На що витрачає час ваша душа в цю різдвяну пору? Чи не забували ви у марнотратстві, переїданні та нетерпеливості? Чи все-таки ви вирішите прославляти Господа, як колись вирішила юна дівка Марія...

Різдво — це час схилитися перед Господом у смиренному поклонінні, звести до неба свої руки і від усього серця промовити: «Величає душа моя Господа! І радіє мій дух у Бозі, Спасі моїм».

ДОБРІ СПРАВИ НА РІЗДВО

Різдво – це пора, наповнена радістю, надією та любов'ю, коли християни всього світу святкують народження Ісуса Христа. Це також час, який нагадує про прекрасну можливість проявити доброту щодо наших ближніх.

У 2015 році Еллісон Хомтінгер і Ліза Калберер придумали унікальний спосіб надихнути людей на добрі вчинки, започаткувавши сімейну традицію The Giving Manger, яка нагадує дітям та дорослим про справжнє значення Різдва.

Суть ідеї полягає в комплекті, який складається з ясел, іграшкового Ісуса та соломи, а також книги добрих діл. Сім'я має приготувати ясла до Різдва, щоб покласти туди Ісуса. Для цього кожен член сім'ї кладе в ясла соломини, одну за однією, але не просто так, адже соломина означає добру справу, а, отже, перш ніж покласти соломину, ти маєш вчинити якусь добру справу, і все це треба встигнути до Різдва, адже на Різдво Ісус має бути покладений в ясла, повні соломи.

За підрахунками, з моменту заснування цієї традиції вчинено понад п'ять мільйонів добрих справ. Веб-сайт Giving Manger пропонує дітям ідеї добрих вчинків, які вони можуть зробити. Це не обов'язково має бути щось масштабне, діти можуть просто подарувати іграшку другові або допомогти батькам. Підлітки можуть відвідати сусіда похилого віку або поцікавитися про чийогось домашнього улюбленця.

Пропозиції для дітей

Залиш «послання-побажання» в бібліотечній книзі.
Приготуй десерт для свого сусіда.
Позбирай сміття в парку.
Допоможи накрити стіл до вечері.
Прибери в себе в кімнаті без прохання батьків.
Зроби комплімент другові.
Напиши листа подяки та віддай його листоноші.
Пожертвуй одяг, який замалий на тебе.
Запроси когось погратися на дитячому майданчику з тобою.
Заправ чийсь ліжко.
Роздай наклейки дітям на вулиці.
Допоможи приготувати вечерю.
Поговори з новеньким у школі.
Помий чийсь машину.
Згребти листя або вичисти сніг в сусідньому дворі.
Помий вікна.
Обніми когось, кому сумно.
Напиши записку тому, кого любиш.
Дістань посуд із посудомийки.
Подари ласощі пожежникам.
Скажи комусь «дякую».
Притримай двері та пропусти когось.

Пограйся зі своїми братами та сестрами.
Поділися іграшками зі своїм другом.
Поділися цукерками з ближнім.

Пропозиції для підлітків

Відведи бездомну собаку до притулку для тварин.
Приглянь за дитими.
Відвідай сусіда похилого віку.
Зроби комусь подарунок.
Приготуй щось смачне для своєї сім'ї.
Прибери у кімнаті свого брата або сестри.
Потіш друга, який переживає важкі часи.
Винеси сміття.
Допоможи сусідам відтягнути сміттєві баки.
Збери іграшки, щоб віддати їх до дитячого притулку.
Подоглядай за чийось домашнім улюбленцем.
Пробач комусь, хто образив тебе.
Прибери в домі без прохання батьків.
Усміхайся людям у школі.
Розкажи директору, який хороший у тебе вчитель.
Вимкни телефон на декілька годин.
Напиши листа другові або родичу, який живе далеко від тебе.
Зателефонуй бабусі та дідусю і запитай їх про їхнє дитинство.
Допоможи комусь із домашнім завданням.
Зроби щирий комплімент.
Прибери в машині твоїх батьків.
Допоможи комусь занести сумки з магазину додому.

Пропозиції для дорослих

Пожертвуйте їжу до продовольчих банків.
Примиріться з тими, з ким ви не ладите.
Подаруйте теплі шкарпетки бездомним.
Пожертвуйте гроші до продовольчих банків.
Заспівайте сусідам різдвяних пісень.
Оплатіть комусь парковку.
Попрацюйте волонтером в центрі роздачі їжі.
Заплатіть за чийсь обід.
Віддайте одяг до безкоштовної крамнички.
Вітайтесь з кожним, кого зустрінете.
Запросіть іншу сім'ю на обід.
Помоліться за чийсь потреби.
Станьте донором крові.
Почитайте книгу дітям.
Пропустіть когось у черзі.
Відвідайте хворого та принесіть йому обід.
Запропонуйте туристам зробити фотографію.
Пожертвуйте книги до бібліотеки.
Пробачте собі за помилки, які ви зробили.
Напишіть листи для членів сім'ї та покладіть їм їх під подушку.
Зателефонуйте другові, з яким ви давно не спілкувалися.
Скажіть «дякую» касирові.
Приберіть бязлад, який зробили не ви.
Звичайно, добрі справи потрібно робити завжди. Але Різдво – це особлива нагода для особливих добрих справ.

РЯТІВНІ ДВЕРІ У ВСІ ЧАСИ

За часів Ноя дверима порятунку були ворота ковчегу, якими увійшли Ной і усе його сімейство з восьми душ і врятувалися від всесвітнього потопу. Усі інші загинули під великими водами, що обрушилися на грішну землю як результат Божого суду і гніву. Загинули всі, хто добровільно обрав залишитися на широкому шляху і не бажав увійти тісними воротами в ковчег.

За часів перебування Ізраїлю в Єгипті рятівними були одвірки, помазані кров'ю жертвового агняти. Тої ночі був великий крик в усіх домах Єгипту, окрім тих, де виконали веління Боже.

За часів облоги Єрихону рятівними були тісні ворота для спасіння Рахав і її родичів. І вони змогли уникнути тієї долі, якої зазнали всі жителі того язичницького міста, потрапивши в руки войовничих ізраїльтян.

Ці приклади спасіння окремих осіб і сімей старозаповітного світу нагадують і показують, що означає спастися і бути врятованими. Тепер же, за часів Нового Заповіту, відколи помер і воскрес наш Господь Ісус Христос, існують єдині ворота в життя вічне. Про це Він Сам каже так: «І знову промовив Ісус: По правді, по правді кажу вам, що Я двері вів'ям» (Ів. 10:7). І продовжує: «Я двері: коли через Мене хто ввійде, спасеться, і той ввійде та вийде, і пасовисько знайде» (Ів. 10:9).

На небо відчинені лише одні двері, якими є Сам Господь і Спаситель Ісус Христос, бо немає іншого імені під небом, даного людям, яким належало би нам спастися, свідчили апостоли (Дії 4:12). «Промовляє до нього Ісус: Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через

Мене» (Ів. 14:6).

Цей світ – як замерзле озеро, на поверхні якого утворився товстий шар твердого льоду, що відділяє (образно кажучи) землю від неба. І тільки єдина ополонка в холодному, страшному і крижаному світі пробита для грішників, що гинуть від гріхів і невірства, – нею став Ісус Христос: через муки і скорботу, страждання і болі, розп'яття і пролиту крові. Добрий Пастир дав можливість для спасіння нещасних, духовно мертвих і змучених людей від погібелі.

Господь Ісус – наше спасіння

Знайшовши Господа, грішна людина вірою приймає Його як єдину надію, допомогу і двері до спасіння, якими можна увійти в Царство Божого Сина, і рятується, стаючи причасником Божої природи. А вузький шлях – це вже нове життя з Богом, яке ми отримали від Нього, йдучи тернистим шляхом, і кінець його – життя вічне. Ставши на цей шлях, людина не лише набуває святості, радість спасіння і вічне життя, звільнення з оков сатани і прощення гріхів, але й знаходить дивовижне місце, яке Ісус назвав пасовиськом.

Пасовисько – це та доля, де Сам Господь годує і пасе Своїх овець, Своє стадо, яке Він обрав. І це пасовисько – Церква з народжених згори людей, яку ворота пекельні ніколи не здолають. Церква – це люди, які полюбили Сина Божого і присвятили себе Йому, дякуючи за Його велику милість, доброту, турботу і любов, що відкрилася їм на Голгофському хресті. Ці люди стали один одному рідними і близькими, оскільки можуть називатися тепер братами і сестрами в Господеві і належати Самому Богові, називаючи Його Отцем, Наставником і Учителем.

Спасенні люди і є Церквою Месії

Саме ці люди особисто зустрілися з Тим, Хто помер за їх гріхи, і усвідомили, наскільки дорого обійшлося Богові велике спасіння, яке проповідується у всьому світі вже дві тисячі років. Бог Сина Свого не пожалів, щоб врятувати нас і виправдати. Не для того, щоб нам залишатися такими, якими ми були, але для того, щоб приготувати Собі на цій землі народ освячений, що прагне Небесного Царства і його правди. Це той Спаситель, Який створив Церкву і веде її вузьким шляхом віри, навчаючи любові і праведності.

Що би не відбувалося на землі з тими, хто віддав себе Йому, як би важко, тяжко і скорботно не проходили наші земні тимчасові дні, через Біблію Господь закликає продовжувати залишатися на цьому єдиному шляху, який веде в небеса усіх Божих дітей.

Саме такі люди входять у Його сім'ю, як одного разу Він Сам про це сказав привселюдно: «І поприходили мати Його та брати Його, і остеронь ставши, послали до Нього і Його викликали. А народ кругом Нього сидів. І сказали Йому: Ото мати Твоя, і брати Твої, і сестри Твої он про Тебе питаються остеронь. А Він їм відповів і сказав: Хто Моя мати й брати? І поглянув на тих, що круг Нього сиділи, і промовив: Ось мати Моя та браття Мої!» (Мр. 3:31-34).

Це ті, які удостоїлися стати спадкоємцями вічного життя, Головою яких є воскреслий Месія. Саме ці люди, які йдуть вузьким шляхом віри, виконують волю Небесного Отця і пов'язані з Ісусом сімейними узами. «Бо хто Богу волю чинитиме, той Мені брат, і сестра».

І одного разу всі, хто жив святою і дивовижною вірою, зустрінуться на небесах на весільній вечері Агнца. Це буде великий бенкет, триумф вселенського масштабу і радості.

Тож, йдучи цим шляхом, все більше і більше збагачуймося пізнанням Ісуса Христа, Який обєрігає і любить Своїх недосконалих, немічних, але обраних і виправданих дітей.

ЗАРОДЖЕННЯ ЖИТТЯ. З'ЯВИЛОСЯ НОВЕ БЛИСКУЧЕ ПІДТВЕРДЖЕННЯ, ЩО ЦЕ СТАЛОСЯ НЕ МІЛЬЙОНІВ РОКІВ ТОМУ!

Ще один доказ на користь теорії креаціонізму – на офіційній сторінці Львівського державного природознавчого музею нещодавно був опублікований короткий допис про знахідку нескам'янілого білка у кістках качконосного динозавра.

Як сказано в оригінальному дослідженні, досліджуючи рештки кісток черепа дитинчат гіпакрозавра (Hypacrosaurus stebingeri), команда вчених знайшла збережені матричні компоненти, зокрема білок колаген.

У заключній частині дописа автор пропонує висновок: «Ці приголомшливі результати можуть свідчити на користь гіпотези про те, що клітини ДНК здатні зберігатися декілька десятків мільйонів років».

Такий висновок інтригує. Білки зазвичай розкладаються за сотні або тисячі років після того, як організм помирає. Хоча колаген міцний, за такий довгий період часу, як десятки мільйонів років, хімічні зв'язки, найімовірніше, розірвалися б.

Це підтверджується й експериментальними даними. Наприклад, за кліматичних

умов Британії майже весь колаген розкладався би за період від 0,2 до 0,7 млн років. То ж чому автори не допускають можливості, що кістки можуть бути молодими?

На поставлене їм запитання представники музею, звернувши увагу на авторитет науковців та рейтинг видання, зазначили, що вік геологічних порід, в яких були знайдені рештки динозавра, становить 72 млн років.

Отже, як оцінити ситуацію з точки зору критеріїв науки?

Ми маємо справу із двома фактами. Факт 1 – нескам'янілий колаген є в кістках. Факт 2 – експериментально встановлений час розпаду колагену приблизно один млн років.

Для інтерпретації цих фактів можна запропонувати дві гіпотези.

Гіпотеза А. Вік кісток менше мільйона років.

Гіпотеза Б. Колаген може існувати десятки мільйонів років.

Гіпотеза Б заснована на факті визначення віку породи – 77 млн років. Вік породи був визначений за допомогою аргон-аргонового датування. В основі цього методу лежать фундаментальні припущення, які неможливо перевірити і які впливають на

результат. Наприклад, ми не знаємо: скільки аргону було у вулканічній породі в момент, коли вона утворилася; чи додавалася ззовні, чи забиралася під впливом тих чи інших чинників будь-якої кількості будь-якого ізотопу за весь період історії; на момент утворення породи весь аргон був саме тим одним ізотопом (а саме ³⁹Ar), який потрібен для аналізу.

Отже, гіпотеза Б суперечить факту 2, і для її прийняття знадобиться ввести три додаткові припущення, в той час як гіпотезу А підтримує один експериментальний підтверджений факт (факт 2). Згідно з принципом «бритви Окама» гіпотеза А отримує перевагу.

Останніми роками наука розвивається шаленими темпами, але фундаментальні наукові принципи залишаються незмінними. Неупередженість та націленість на істину – відмінна риса справжнього науковця. Але, на жаль, між експериментальними даними і парадигмою деякі вчені вибирають останню.

Для креаціоністів же нескам'янілі фрагменти білків у викопних рештках тварин – це ще один доказ на користь катастрофічного глобального потопу.

У ВЕРХОВНІЙ РАДІ ЗАРЕЄСТРУВАЛИ ПАКЕТ ЛГБТ-ЗАКОНІВ

6 грудня в українському парламенті зареєстрували радикальний пакет законів, спрямованих на утвердження в нашій країні ЛГБТ-ідеології і боротьбу з інаклюдумцями. З цієї законодавчої ініціативою виступила представниця партії «Голос» Інна Совсун.

Пакет законів є відповіддю групи ЛГБТ на законопроект «Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення щодо відповідальності за пропаганду відхилення від конституційних норм сім'ї, дитинства, материнства і батьківства». Повідомляється, що законопроект передбачає покарання за пропаганду педофілії, гомосексуалізму та трансгендерності.

До законопроекту Інни Совсун входять три проекти законів. Її основною ідеєю є припинення «дискримінації» осіб, які пропагують нетрадиційні сексуальні орієнтації.

Наприклад, законопроект №6327-1 передбачає відповідальність за дії, які кваліфікуються як адміністративні чи кримінальні правопорушення, вчинені стосовно осіб чи груп, які є представниками ЛГБТ та піддаються

«дискримінації та нетерпимості».

Законопроект №6326-1 передбачає заборону витрат з бюджету на публічні заходи, які не розділяють погляди ЛГБТ-ідеології. «Цим законопроектом пропонується заборонити здійснення видатків на фінансування програм та заходів, які мають ознаки прямої чи непрямой дискримінації, або нетерпимості щодо окремих осіб та їх груп залежно від ознак, якими такі особи чи групи осіб наділені», – йдеться в проекті.

Законопроект № 6325-1 передбачає внесення деяких змін до законодавства країни з метою «пропагувати толерантне й недискримінаційне ставлення до осіб та їх груп незалежно від їх ознак, у тому числі їх сексуальної орієнтації та гендерної ідентичності».

politteonline.

КОМУСЬ ПОТРІБНА ЛЮДИНА...

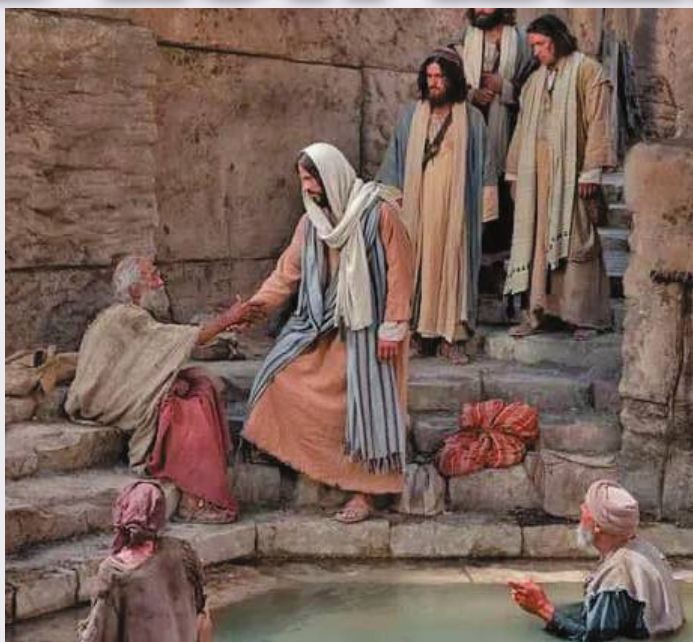
Одного разу у водойму біля брами Овечої, що в Єрусалимі, зійшов ангел Господній. Тоді ж у цій місцевості сталося чудо – хтось пішов назустріч ангелу і в збуреній ним воді отримав оздоровлення. Наступного разу, коли ангел знову з'явився у водоймі, комусь також пощастило стати здоровим від своєї недуги. І так люди помітили закономірність у збуренні води та можливості першому, хто після цього потрапляв до водойми, стати здоровим.

До купальні з часом почали стікатися натовпи хворих. Одних привозили, інших приводили чи приносили, хтось самотужки приходив до водойми з останньою надією на те, що і йому доля всміхнеться, і він стане здоровим.

Недужих весь час збільшувалося, а тому біля купальні було збудовано п'ять ґанків. «У них лежало багато слабих, сліпих, кривих, сухих, що чекали, щоб воду порушено. Бо ангел Господній часами спускався до купальні, і порушував воду, і хто перший улазив, як воду порушено, той здоровим ставав, хоч би яку мав хворобу» (Ів. 5:3-4).

До людей на цьому місці проявлялася надзвичайна Божя милість, тому купальню називали «Ветесда» (що означає «дім милосердя»). Вона стала відомою на всі околиці.

Люди, які лежали в ґанках, уважно прислухалися, коли вода черговий раз зашумить під потужними порухами крил ангела, який прибував сюди, збурював її і, здавалося, отримував від цього неабияке задоволення. Він здіймався вгору і знову опускався донизу, купаючись в бризках води. З кожним помахом його крил з'являлися хвилі, які видавали шум, що розносився навколо і привертав увагу юдеїв. Адже для багатьох із них явлення ангела було найзаповітнішою мрією. Серед багатьох хворих знаходимо безіменного

чоловіка, якому випала нелегка доля – тридцять вісім років його тіло було сковане важкою недугою. Вістка про доброго ангела повернула і йому надію на одужання, яка вже давно згасла.

Та опинившись серед тих, хто з нетерпінням чекав сходження ангела, він одразу зрозумів: тут кожен сам за себе. Кожен як міг боровся за своє щастя. Щоразу залишалося безліч розчарованих, адже оздоровлення отримував лише один. Багато хто ставав невдоволеним, сердитим, а то й озлобленим та агресивним і щастя ближнього сприймав як поразку для себе.

Недужий чоловік пролежав тут довго. Він був одиницею і переживав не тільки фізичні, але й глибокі моральні страждання. Його прохання допомогти йому увійти до води не знаходило відгуку. Повна байдужість...

«Невже мені ніколи не вдасться потрапити до води після її збурення? Невже я так в очікуванні тут і помру?» – ці запитання непокоїли найбільше.

Чоловік спостерігав, як одні одужували й поверталися додому, інші хворі прибували та чекали порушення води. Людей не меншало. Ішли роки, сили покидали хворого. Він був свідком багатьох оздоровлень, а власну надію на це небезпідставно втрачав.

Не завжди там, де діє милосердя Боже, можна зустріти милосердя людське. Зосередження на власних потребах чи проблемах робить людину байдужою та жорстокою. У Ветесді (домі милосердя) тривала справжня боротьба за виживання. Божої милості вистачає на всіх. Господь Ісус був в Єрусалимі. Він не оминув Своєю увагою Ветесду. І відразу глянув на чоловіка, в очач якого побачив не злість,

а безнадію і біль. Його замучили не тільки хвороба, а й людська неувважність і байдужість. Ісус запитав: «Хочеш бути здоровим?». Відповів йому хворий: «Пане, я не маю людини, щоб вона, як порушено воду, до купальні всадила мене. А коли я приходжу, то передо мною вже інший улазить» (Ів. 5:6-7).

Ключовими в згаданому контексті є слова глибокого розчарування: «Я не маю людини...» Христос прийшов до чоловіка, який не мав людини, що могла б та хотіла йому допомогти. І він став тією людиною. «Говорить до нього Ісус: «Уставай, візьми ложе своє – та й ходи!». І зараз одужав оцей чоловік, і взяв ложе своє – та й ходив» (Ів. 5:8-9).

Ця історія навчає тому, щоб у круговерті влаштування особистого матеріального і духовного життя християни не втрачали людяності, милосердя, співчуття до ближніх і в повсякденних клопотах не ставали егоїстичними та байдужими.

Кожен із нас може стати тією людиною, без підтримки якої просто не обійтися. Від нашої чутливості до Божого поклику залежить чиясь доля, вирішення чийось нагальних проблем і потреб. Тому, хто не в змозі самотійно наблизитися до Бога, прийти в присутність Його благодаті, звільнитися від гріховної залежності, справитися зі своїми пожадливостями та думками, вкрай потрібна людина, готова боротися за нього до кінця.

Схожу за своєю проблемою та абсолютно іншу за шляхом вирішення подію знаходимо в п'ятому розділі Євангелія від Луки (17:25): «І сталося одного із днів, коли Він навчав, і сиділи фарисеї й законотелі, що походили з усіх сіл Галілеї й Юдеї та з Єрусалиму, а сила Господня готова була вздоровляти їх, і ось люди на ложі принесли чоловіка, що розслаблений був, і намагалися внести його, і перед Ним покласти. Не знайшовши ж кудю пронести з-за народу, зішли на дім, і крізь стелю спустили із ложем його на середину перед Ісуса. І, побачивши їхню віру, сказав Він йому: «Чоловіче, прощаються тобі гріхи твої!... Уставай, візьми ложе своє, та й іди у свій дім!». І той зараз устав перед ними, узнявши те, на чому лежав, і пішов у свій дім, прославляючи Бога».

Зрозуміло, що розслаблений самотужки не міг нічого зробити, щоб прийти до Ісуса Христа. Порятунком для нього стали люди, яким було небайдужо. Вони зробили все, аби принести хворого до Господа. Невідомо, чи сам він мав хоч трохи віри. Тут найважливіше – ставлення до нього та до Ісуса Христа його товаришів. Так буває і тоді, коли ми клопочемося перед Богом в молитві за того, хто сам не спроможний прийти до Нього, не має віри для цього.

Фізично зіцлюючи розслабленого, Ісус підтвердив, що може прощати гріхи. Головним Божим даром для людей є прощення гріхів, оздоровлення душі, яке згодом приносить вирішення й інших проблем. Але часто немає людини, яка могла б привести їх до Господа.

Через відому притчу про милосердного самарянина (Лк. 10:29-37) Ісус навчає вважати своїм ближнім кожного, ким би він не був, і проявляти милосердя та співчуття до нього в його потребах.

Ігор Крошук.

ЄХИЛЬНІСТЬ ДО ХВАСТОЦІВ

«Дивіться бо, браття, на ваших покликаних, що небагато хто мудрі за тілом, небагато хто сильні, небагато хто шляхетні. Але Бог вибрав немудре світу, щоб засоромити мудрих, і немічне світу Бог вибрав, щоб засоромити сильне, і простих світу, і погорджених, і незначних вибрав Бог, щоб значне знівечити, так щоб не хвалилося перед Богом жадне тіло. А з Нього ви в Христі Ісусі, що став нам мудрістю від Бога, праведністю ж, і освяченням, і відкупленням, щоб було, як написано: Хто хвалиться, нехай хвалиться Господом!» (1Кор. 1:26-31).

«Бо й юдеї жадають ознак, і греки пошукують мудрости, а ми проповідуємо Христа розп'ятого, для юдеїв згіршення, а для греків безумство, а для самих покликаних юдеїв та греків Христа, Божу силу та Божю мудрість» (1Кор. 1:22-24).

Павло пояснює, що Христос – це і є мудрість, і сила Божа. Він Сам (Ісус з Назарету) є силою і мудрістю від Бога. У цьому

– суть Євангелія.

Павло захоплювався цим пізнанням. У цьому одкровенні він знаходив сенс усього свого життя. Центральним стимулом життя і віри для нього було небесне розуміння. Воно надихало Павла і давало велику відвагу жити для Бога і прямувати до вічності і воскресіння з мертвих. Недаремно він каже вірним цієї церкви: «Бо я надумався нічого між вами не знати, крім Ісуса Христа, і Того розп'ятого» (1Кор. 2:2).

Але в церкві Коринта від зневаги до цієї істини і одкровення люди почали ділитися в думках про те, яке місце займає хрест Христовий в їхньому житті.

Таке відбувається і сьогодні, коли церква починає ділитися на духовні угруповання. Ця забудькуватість і є явною ознакою духовної деградації і відходу від істини про хрест, де сталася найбільша перемога вселенського масштабу.

І хоча багато сьогодні, як і тоді, шукають чудес і мудрості, ми, як вірні діти Божі, скорімо великий злочин, зійшовши з цього шляху спасіння, пізнання і життя, що пролягає через хрест Господа нашого Ісуса Христа. У цьому – перемога церкви.

«Бо ж слово про хреста тим, що гинуть, то глупота, а для нас, що спасаємось, Сила Божа!» (1Кор. 1:18).

Поставте собі питання: ким ви хвалитеся, ким захоплюєтеся? Яка сила вас найбільше захоплює? І хто перебуває в центрі вашої уваги?

ВІРА РУХАЄ ГОРИ?

Як зрозуміти слова Христа: «Бо поправді кажу вам: коли будете ви мати віру, хоч як зерно гірчичне, і горі оцій скажете: Перейди звідси туди, то й перейде вона, і нічого не матимете неможливого!» (Мт. 17:20)? Тут мова про прямий сенс чи переносний? Адже за всю історію гори ще ніхто не переставляв.

Дійсно, у Біблії Господь неодноразово говорив, що для віри немає неможливого. «Ісус же промовив у відповідь їм: Поправді кажу вам: Коли б мали ви віру, і не мали сумніву, то вчинили б не тільки як із фіговим деревом, а якби й цій горі ви сказали: Порушся та кинься до моря, то й станеться те!» (Мт. 21:21).

Цікаво подивитися, що про це пише Вільям Барклі: «Говорячи про пересування гір, Ісус вживав добре знайомий кожному юдею вислів (тобто це був поширений вислів, так само, як «вирвати з коренем... Ці вислови зазвичай вживали у значенні усунення труднощів). Ісус ніколи не вживав цей вислів у буквальному сенсі, це були образи того, що якщо у вас достатньо віри, – усі труднощі будуть вирішені, буде виконана найскладніше завдання».

Ісус підсилює сказане висловами, які були добре відомі юдеям. Насправді віра визначає нашу долю, життя, сім'ю, здоров'я. Якщо немає віри – ми просто помremo. Написано: «Праведний житиме вірою» (Євр. 10:38). Найбільше чудо – не те, щоб гора перейшла з місця на місце. Найбільше чудо – це коли зле, ненависне, гріхове, нечисте серце, прийнявши Ісуса Христа, стає чистим і світлим, позбавляється ненависті і хоче любити.

Тому віра взагалі визначає життя і смерть. Наше життя залежить від

нашої віри! «Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя» (Прип. 4:23). Тобто все спочатку відбувається у нашому серці. Віра – це позиція серця. Якщо у серці немає Бога – ми грішні, самотні, хворі та егоїстичні. І навпаки: якщо у серці живе Бог – у ньому є віра в Божу любов до нас, у Його допомогу, Його силу, у те, що все, що Він створить у нашому житті, – найкраще для нас!

«Ти, Господи, вчиниш нам мир, бо й усі чини наші нам Ти доконав!» (Іс. 26:12). Якщо ми будемо вірити в це – ми будемо жити! І ще напишано: «А віра то підстава сподіваного, доказ небаченого» (Євр. 11:1).

Тобто віра здійснює те, у що ми віримо! Усе наше життя, наша доля – результат нашої віри! І живемо ми саме так, як віримо, бо ж не сказано, що віра – це здійснення бажаного, але – очікуваного. Тому багато що в житті залежить від того, чого ми насправді очікуємо в глибині свого серця. Саме в глибині серця і відбувається боротьба нашої віри із нашими сумнівами.

Написано: «Але нехай просить із

вірою, без жадного сумніву. Бо хто має сумнів, той подібний до морської хвилі, яку жене й кидає вітер. Нехай бо така людина не гадає, що дістане що від Господа» (Як. 1:6-7). Наше життя показує, хто насправді пермагає всередині нас: віра чи сумнів? Біблія говорить: «А праведний житиме вірою. І: Коли захитається він, то душа Моя його не вподобає. Ми ж не з тих, хто хитається на загибель, але віруємо на спасіння душі» (Євр. 10:38-39).

Віра – це життя із Богом, це значить

знати, що Він завжди живе у тобі, що ти – храм Божий, що Дух Божий у тобі, що Бог дивиться на світ твоїми очима, слухає твоїми вухами, відчуває світ твоїм серцем, говорить твоїми вустами! Якщо ми будемо у це вірити – ми будемо змінюватися в образ Христовий, і тоді справді, як Господь і сказав, для нас не буде нічого неможливого (Мт. 17:20).

Важливо лише, щоб «Бог Господа нашого Ісуса Христа, Отець слави, дав вам Духа премудрости та відкриття для пізнання Його, просвітлив очі вашого серця, щоб ви зрозуміли, до якої надії Він вас закликає, і який багатий Його славний спадок у святих, і яка безмірна велич Його сили в нас, що віруємо за виявленням потужної сили Його, яку виявив Він у Христі, воскресивши із мертвих Його, і посадивши на небі праворуч Себе, вище від усього уряду, і влади, і сили, і панування, і всякого імення, що назване не тільки в цій віці, але й у майбутньому» (Еф. 1:17-21).

Сила Божа діє в тому, хто вірує в Господа. І найголовніше – треба дозволити Богу готувати нас для життя

вічного, щоб у нашому серці горіла справжня любов Божа! Важливо навчитися любити любов'ю Господа нашого Ісуса Христа – це в тисячі разів важливіше і значніше, ніж просто пересувати гори по нашій грішній землі!

Олексій Волченко.

ДИВОВИЖНИЙ ПРИХІД

У XVI столітті місіонер-сзуїт Ма-тео Річчі прибув у Китай. Серед іншого він привіз із собою зображення Христа і діву Марії, щоб наочніше розповісти про євангельські події людям, які нічого не чули про християнство.

Китайці милувалися Марією з Немовлям на руках. Але коли Річчі виїхав розп'яття і спробував пояснити, що Немовля виросло і закінчило своє життя на хресті, слухачі з жахом відсахнулися. Значно більше їм сподобалася дівка, її шанувати вони були готові, розп'ятого Бога – ні.

Укотре перебираючи різдвяні листівки, я раптом розумію, що ми, жителі християнського світу, загалом, поведомся, як китайці. Нам близьке добре, сімейне свято, в якому немає ані найменшого натяку на скандал. Крім того, нам абсолютно не хочеться згадувати, що історія, яка почалася у Вифлеємі, закінчилася на Голгофі.

Читаючи Євангелія від Луки і Матвія, ми бачимо, що лише одна людина зрозуміла, які сили пририв у рух Господь: старець Семен, який упізнав у Немовляті Месію, відчув прийдешні зіткнення. «А Семен їх поблагословив та й прорік до Марії, Його матері: Ось призначений Цей багатом на падіння й установа в Ізраїлі, і на знак сперечання, і меч душу прошіе самій же тобі, щоб відкрились думки сердець багатьох!» (Лк. 2:34-35).

Новий світовий лад

Зовні неначе все йшло, як і раніше: кривавий цар Ірод сидів на престолі, римляни жорстоко розправлялися з юдеями, Єрусалим наповнювали натовпи жебраків. Проте Семен відчув: насправді змінилося все. З'явилася нова сила, здатна здолати всі інші.

Спочатку мало хто повірив би, що Немовля когось погрожує. Ісус народився за часів імператора Августа, коли Рим був в очікуванні змін. На Августа надіялися, як ні на кого раніше. Від його правління чекали багато чого. Саме він першим використав грецьке слово «євангеліє» – «блага звістка», назвавши так новий світоустрій, який збирався встановити.

Його проголосили богом і віддавали божественні почесті. Здавалося, настало століття просвіти і стабільності, якому не буде кінця – і всі проблеми людства вирішуватимуться самі собою.

А в цей час на самій околиці імперії сталася подія, яку літописці обійшли увагою, – народилося Немовля на ім'я Ісус. Ми знаємо про Нього завдяки чотирьом книгам, що були написані через багато років після Його смерті, але і тоді 99 відсотків населення імперії ще нічого не чули про Його існування. Біографи Ісуса також використовують слово «євангеліє», проголошуючи таким чином абсолютно новий світовий лад. Імператор Август згадується в їх книгах лише одного разу, мимохідь, у зв'язку з переписом населення, через який Ісусові батьки вирушили у Вифлеєм.

Біди попереду

Проте перші події в житті Ісуса вказують на те, що небачені біди ще попереду. Правив Юдеєю в той час цар Ірод Великий, який зміцнив позиції римлян у країні. Він наказав перебити усіх немовлят у Вифлеємі. Мені жодного разу не зустрічалася різдвяна листівка, на якій був би зображений цей акт терору, а тим часом він – невід'ємна частина різдвяної історії.

Хоча у світських хроніках побиття немовлят не згадується, ніхто з тих, хто знає життя Ірода, не сумнівається в цьому. Ірод погубив багатьох, у тому числі свою дружину Маріамну і двох власних синів. За п'ять днів до смерті він наказав заарештувати багатьох городян і повелів стратити їх у день своєї смерті, щоб забезпечити належну атмосферу трауру в країні. Навряд чи життя дитини щось означало для такого чудовиська.

За Ірода страчували часто і багато. Обстановка в країні нагадувала Радянський Союз 1930-х років. Городянам забороняли збиратися разом. Всюди кишили донощики. Ймовірно, самому Іроду вбивство немовлят у Вифлеємі здавалося правильним і розумним: він позбавлявся від можливого претендента на престол і збирав порядок у країні.

Таким чином, Христос прийшов у світ, в якому вирували розбрат і терор, а дитинство Своє провів біженцем в Єгипті. Можновладці визначили, де Йому рости. Коли помер Ірод, ангел сповістив Йосипові, що вони можуть повернутися в Ізраїль, але не туди, де правив син Ірода Архелай. Йосип із сім'єю відправився на північ країни, у Назарет, де володарював інший син Ірода – Антипа. Пізніше Ісус назве його

лисицею – це він обезголовить Івана Хрестителя.

Через декілька років під безпосередню владу римлян перейшла південна провінція з центром в Єрусалимі, найжорстокішим і скандально відомим правителем якої був Понтій Пилат. Пилат, який мав великі зв'язки, одружився із внучкою імператора Августа. За словами Луки, Ірод Антипа і Пилат ворогували. Але одного разу доля звела їх, щоб визначити долю Ісуса. Цього дня вони об'єдналися, намагаючись довершити почате Іродом Великим: позбутися незрозумілого самозванця і зберегти царство.

Від початку і до кінця результат боротьби між Римом і Христом здається вирішеним наперед. Кати впевнені, що Ісусова смерть поклате край загрози. Тиранія неначе перемогла. Нікому і на думку не спадає, що вперті послідовники Христові переживуть Римську імперію.

Про що нам говорить Різдво

Події Різдва, оспівані в гімнах, обіграні дитми в церковних постановках, зображені на листівках, стали нам настільки близькими, що легко можна пропустити приховану за ними істину. Перечитавши Євангелія, я запитав самого себе: «Якщо Ісус прийшов у світ, щоб відкрити нам Бога, так що ж я дізнаюся про Бога з різдвяних подій?»

Я роздумую над цим питанням і раптом розумію, що мені на думку спадають дуже дивні епітети. Упокорений, доступний, принижений, мужній – і це все про Бога?!

Упокорений

Жоден язичницький автор не став би використовувати це слово як похвалу. Проте різдвяні події неминуче приводять нас до цього парадоксального поєднання: «упокорений Бог». Господь зійшов на землю, але з'явився не з бурі і не із всепожирального вогню. Неймовірно, але Творець усіх речей перетворився на крихітну запліднену яйцеклітину, яку неозброєним оком і не розгледіти. І от ця клітина починає ділитися знову і знову, стаючи зародком, який росте день за днем в утробі молоденької дівчини. «Безмірність ховається у твоєму лоні!» – дивується поет Джон Донн. Господь «умалив Самого Себе... упокорив Себе», – каже про те саме в прозі апостол Павло (Фил. 2:7-8).

Одного разу напередодні Різдва я сидів у концертному залі в Лондоні і слухав «Месію» Генделя, хор співав про день, коли «буде явлена слава Господня». Ранок я провів у музеї, розглядаючи свідчення минулої величчя Англії: золотий скіпетр, коштовне каміння, вкритий позолотою екіпаж лорд-мера. І тут мені спало на думку, що саме про таку величчя, мабуть, думали сучасники Ісаї, почувши його пророчтво. Читаючи слова Ісаї, юдеї з тугою згадували часи царя Соломона, коли він «наскладав в Єрусалимі срібла, як каміння» (1 Цар. 10:27).

Проте слава Месії, Який прийшов, виявилася іншою. Він був великий у Своєму упокоренні. Бог, Який метав громи, рухав арміями і імперіями, немов фігурами на шахівниці, став Немовлям, яке не вмело говорити, смоктало молоко, бруднило пелюшки і повністю залежало від дівчинки-підлітка.

У Лондонському концертному залі я бачив королеву із сім'єю в королівській ложі і на мить спробував уявити, на що схоже її життя. Охоронці, фанфари, пишна одежа і блиск коштовного каміння. Якось Єлизавета II відвідала Сполучені Штати. Репортери в усіх подробицях розписували, що вона привезла з собою. Багажу в Єлизаветі були майже дві тони: для кожного прийому було передбачено по дві сукні, королева захопила траурний одяг на випадок, якщо хтось помре, навіть білі лайкові чохли на

туалетне сидіння. Вона привезла із собою перукаря, двох лакеїв і цілу свиту придворних. Короткий візит коронованої особи за кордон може легко обійтися у двадцять мільйонів доларів.

Для порівняння – Господь зійшов на землю і опинився в хліву. Навколо не було слуг, новонародженого Царя навіть нікуди було покласти, окрім як до ясел. І при цьому подія, яка поділила історію і навіть наш календар на дві частини, мала очевидцями більше тварин, ніж людей.

На якусь мить небо осяялося: це ангели славлять Немовля, але хто їх бачить? Неписьменні пастухи, які пасли чужі стада, «незнайомці», від яких не залишилося навіть імені. Пастухів усі зневажали, поважні юдеї цих грішників не пускали далі за внутрішній двір храму. Нічого дивного, що саме їх Господь обрав святкувати народження Того, Хто стане заступником грішників.

Доступний

Той, хто вихований у традиціях неформальної домашньої молитви, навряд чи усвідомлює, як змінилися стосунки людини з Богом завдяки Ісусові. Індуси приносять у храмі жертви своїм богам. Мусульмани на колінах роблять земні поклони. Більшість релігій в основу стосунків з Богом ставлять страх.

Для юдеїв страх теж був невід'ємною частиною віри. Палаючий Мойсей кущ, розпечене вугілля Ісаї, неземні видіння Езекіїла... Ті, кому довелося побачити Бога, залишалися обпаленими чи навіть покаліченими, як Яків. І це були щасливчики: юдеї лякали дітей оповіданнями про святу гору в пустелі, яка ставала фатальною для кожного, хто до неї доторкнеться. Той, хто виявить неповагу до ковчегу заповіту, – не житель на цьому світі. Той, хто увійде у святе святих, – загине.

І от цьому народу, який виділив для Бога особливе місце у храмі і страшився вимовити Його ім'я, Бог підготував сюрприз, ставши Немовлям. Насправді що страшно в немовляті? Христос став Посередником, через Якого Господь міг спілкуватися з людьми, не викликаючи страху.

Страх – поганій помічник у стосунках, і в Старому Заповіті маса тому прикладів. Величезна прірва відділяє людей від Бога. Потрібен був новий підхід, кажучи словами Біблії – Новий Заповіт, який перекинув би міст через цю прірву.

Я багато роздумував про втілення, коли поставив у себе вдома акваріум з морською водою. Як виявилось, мати такий акваріум – річ нелегка. Я навіть обзавівся мінілабораторією, щоб стежити за рівнем солей у воді. Я закачував у цей акваріум стільки вітамінів, антибіотиків, різних добавок і ферментів, що, здавалося, камінчики на дні от-от почнуть рости. Я фільтрував воду через скловату і деревне вугілля, обробляв її ультрафіолетом.

Думаєте, мої рибки були вдячні мені за такі старання? Якби ж то! Щоразу, помітивши мою тінь, вони ховалися під мушлями. Єдине, що вони відчували до мене, – це страх. Тричі на день в один і той же час я піднімав кришку акваріума, щоб погодувати їх, і кожного разу вони чекали біди. Я не міг переконати їх, що бажаю їм тільки добра.

Для рибки я був богом. Занадто великим, занадто незрозумілим. Я піклувався про них – мене вважали жорстоким, я лікував їх – мене вважали душогубом. І тут я зрозумів: щоби з ними контактувати, я мав би стати рибою і «говорити» з ними їхньою мовою.

Людину, яка стає рибою, не порівняти з Богом, Який стає Немовлям. Та все ж, як свідчить Євангеліє, саме це і сталося у Вифлеємі. Бог, Який створив матерію, Сам став матеріальним, подібно до

художника, який зображав самого себе на картині, або драматурга, який зіграв у власній п'єсі. Господь написав історію, де діють реальні люди в реальному світі. Слово втілилося.

Принижений

Мене коробить від цього слова. Так кажуть про переможеного, про жертву. Не годиться навіть думати так про Христа. Проте, читаючи про народження Ісуса, я мимоволі визнаю: світ надає перевагу багатим і сильним, але Господь – на боці тих, кого принизили. Він «могутніх скидає з престолів, підіймає покріплених, удовольняє голодних добром, а багатих пускає ні з чим!» (Лк. 1:52-53).

Щоб краще зрозуміти, чому ми говоримо про приниження, спробуємо перенести різдвяну історію в сьогодення. Незаміжня жінка з дитиною на руках поневіряється в пошуках притулку. Від влади чекати підтримки не доводиться. У країні, де вона живе, щойно закінчилася жорстока громадянська війна, але все ще неспокійно. Дитина її з'явилася на світ в Азії. Половина всіх народжень у наші дні припадає на цю частину планети. Світ негостинно зустріє її первістка, і вона із сином утікає в Африку, де і до цього дня багато біженців.

Цікаво, чи згадувала Марія про свій величний гімн, коли сімейство ховалося в Єгипті. У свідомості юдеїв Єгипет був яскравим спогадом про те, як могутній Бог отримав перемогу над фараоном і дав Своєму народу свободу. І от Марія ховається в Єгипті, чужа в чужій країні, шукаючи укриття від власного уряду. Чи зможе її хлопчик, беззахисний, гнаний, утілити надії Свого народу?

Навіть їх мова свідчить про їх приниження: Ісус говорить арамейською мовою, схожою з арабською, – і це постійне нагадування про залежне становище Ізраїлю.

Коли Ісус виріс, усі Його думки були про бідних, безпорадних і принижених. Богослови сперечаються, чи можна говорити, що Господь надає перевагу бідним. Бог Сам вибрав, за яких обставин Йому народитися на планеті – у Нього не було ні влади, ні багатства, ні прав, ні справедливості, – так що цілком ясно, кому Він надає перевагу.

Мужній

У 1993 році в газетах з'явилися статті про «явлення Месії» у Брукліні в Нью-Йорку. У цьому районі проживають двадцять тисяч любавицьких євреїв-хасидів, і в ту пору багато хто з них повірив, що Месія явився в образі рабина Менахема Менделя Шнеєрсона.

Звістка про те, що рабі покажуться в синагозі, миттєво пронеслася вулицями Брукліна. Хасиди в чорних пальтах і з пейсами поспішили до синагоги, де зазвичай молилися рабі. Щасливі володарі пейджерів почули новину першими, вони і були на чолі натовпу. Люди сотнями проштовхувалися всередину, прокладаючи собі дорогу ліктями, і навіть підіймалися на колони, щоб мати можливість краще бачити. Натовп немов збожеволів, синагога нагадувала швидше стадіон, ніж місце молитви.

Рабі мав дев'яносто один рік. За кілька місяців до того він пережив інсульт і не міг говорити. Коли завіса розсунулася, віруючим з'явився німечиний дідусь із довгою бородою, який тряс головою і рухав бровами. Проте присутні ці не збентежило. «Довгого тобі життя, рабі! Наш учитель, цар і месія, довіку!» – затягнув хор все голосніше і голосніше. Тут «месія» злегка махнув рукою, і завіса закрилася. Захоплені глядачі довго не розходилися, знову і знову згадуючи побачене.

Прочитавши замітку в газеті, я ледь не розреготався: «Яка нісенітниця! Месія – німечиний дідусь із Брукліна!». І раптом мене немов струмом ударило: адже я міркую так само, як і юдеї в першому столітті. Месія з Галілеї? Син теслі?

Почуття, які розбудили в мені рабин Шнеєрсон і його фанатичні послідовники, допомогли ясніше зрозуміти, з чим доводилося стикатися Ісусові. Його сусіди не розуміли: «І прийшов Він до Своєї батьківщини, і навчав їх у їхній синагозі, так що стали вони дивуватися й питати: Звідки в Нього ця мудрість та сили чудодійні? Чи ж Він не син теслі? Чи ж мати Його не Марією зветься, а брати Його Яків, і Йосип, і Симон та Юда?» (Мт. 13:54-55). Інші сміялися: «Та хіба ж може бути з Назарету що добре?» (Ів. 1:46).

Його рідним здавалося, що Він з'їхав з глузду. Люди учні хотіли Його смерті. А прості люди то казали про Нього: «Він демона має, і несамовитий» (Ів. 10:20), то намагалися коронувати Його як Царя.

Думаю, Господу знадобилося чимало мужності, щоб явитися людям, які зустріли Його зарозуміло й недовірили, як я – звістку про месію з Брукліна. Знадобилося чимало мужності, щоб зійти на жорстоку землю, до людей, які не слухають своїх пророків. Чи не це і є істинною мужністю?

Ф. Янсі.

ГОТОВА НА ВСЕ, ЩОБ ПОБАЧИТИ СПАСИТЕЛЯ

Її ім'я означає «прихильність» або «ласка». Єврейський відповідник цього імені – Ханна.

Ми небагато знаємо про цю чудову жінку. Вона була донькою Фануїла, ім'я якого означає «обличчя Бога».

Нам невідоме ім'я її чоловіка, знаємо лише, що він помер молодим. Родина Анни походила з покоління Асиря, одного з так званих загублених племен Ізраїлю.

Уся її біографія міститься в трьох коротких віршах з Євангелія від Луки, 2:36-38, – «Була й Анна пророчиця, дочка Фануїлова з племені Асиря, вона дожила до глибокої старости, живши з мужем сім років від свого дівування, удова років вісімдесяти й чотирьох, що не відлучалась від храму, служачи Богові вдень і вночі постами й молитвами. І години тієї вона надійшла, Бога славила та говорила про Нього всім, хто визволення Єрусалиму чекав».

Її погляд...

Очевидно, я – одна з найвідоміших вдів у всій Біблії. Вісімдесят чотири роки самотнього життя – це справді великий відрізок часу. Однак, благаю, не жалійте мене. Моє життя було багате, захопливе і дуже плідне, а увінчалось незвичайною подією.

Я прийшла на цей світ у чудовій родині. Мій батько Фануїл був дуже побожним чоловіком, гідним свого імені, яке означало «обличчя Бога». Це був найліпший, найніжніший батько, про якого лише можна мріяти. Його поважали в усьому Єрусалимі. Для мене і моїх братів-сестер він був уособленням Бога-Отця. Ми намагалися брати з нього приклад. Я любила батька, а любов до нього дозволила мені пізніше по-справжньому полюбити Небесного Отця.

Отож у мене було чудове дитинство. У нашій сім'ї панувала тепла та приязна атмосфера. Дім завжди був відкритий для гостей.

Мій батько з особливим любов'ю та повагою ставився до Божого Слова. Саме тому я дуже рано зацікавилася Торою. Ще читала пророцтва Ісаї, Єремії та інших пророків, псалми царя Давида.

Якщо не брати до уваги наш дім та синагогу, то в Єрусалимі не було чому радіти. Минуло чотириста років, відколи помер останній пророк, який проголосив Боже Слово. Духовно ми жили в пустелі.

Це був дуже важкий час для нашого народу. Ми зазнали поразки й потрапили в неволю. Я виростала за часів жорстокого правління Римської імперії. Ми з нетерпінням очікували нового Месію, який мав би звільнити нас із цієї неволі. Удома і в синагозі тільки про це й говорили. На жаль, багато людей перестали вірити в його прихід. Але не мій батько!

У житті панують свої закони. Минав час, і в наш дім почали заходити чоловіки. Можливо, вони були звичайними гістьми, а може, хотіли близько придивитися до дівчини на виданні. Ви ж знаєте, що в ті часи шлюби укладали батьки. У нас із татом була домовленість: якщо кандидат мені не подобався, я заперечливо хитала головою.

Я була класичною ізраїльтянкою. Мене вважали не надто вродливою, але кількість залицяльників, які приходили до нашого дому, свідчила про інше. Котрогось дня в нашому домі з'явився хлопець на ім'я Моше – вродливий, добре вихований, працьовитий, майстер своєї справи. А був він здібним теслею, чесністю та сумлінною працею здобув собі чудову репутацію. Він справив на мене добре враження, тож батько почав переговори. А в них завжди ідеться про придане. Потайки я сказала батькові:

– Не будь надто строгий із Моше. Постарайся не відякати його.

Батько чудово все спланував, і вони відразу визначили дату шлюбу. Я була на сьомому небі від щастя. У нас було скромне весілля з огляду на обмежений бюджет. Та ми були безмірно щасливі і планували спільне майбутнє. Нам добре жилося. Мріяли про збільшення родини. Були такі закохані!

Сім років минуло, ніби один день. Ритм нашого життя визначали щоденні обов'язки. Щосуботи ми ходили до синагоги, а потім розмовляли про почуту науку.

В останній місяць літа сьомого року трапилася трагедія. Моше зрізав дерева. Я стояла біля вхідних дверей, аж раптом побачила кількох його робітників, які бігли до мене й безладно розмахували руками. Вони вигуквали:

– Моше притиснуло дерево! На допомогу!

Я щосили побігла до лісу, а вони скликали чоловіків, які могли б допомогти. Ще здалеку я побачила звалене дерево. З кожним кроком страх дедалі сильніше стискав моє горло. Моше притискав до землі величезний стовбур. Він був блідий як стіна, йому було важко дихати, життя поволі залишало його. Мій Моше! Я ніжно обійняла його голову і волала про допомогу. Моше прошепотів, ледве ворухачи вустами:

– Я знав, що ти прийдеш... Я кохаю тебе...

І після цих слів він помер. Лісоруби повернулися з підмогою і виїняли тіло з-під дерева. Потім

обережно занесли його до нашого скромного помешкання, а сусіди допомогли приготуватися до похорону. Це був найсумніший день у моєму житті. Мій коханий відійшов, залишивши мене цілком самотньою.

У наших краях вдовам жилося суцужно. Що ж буде зі мною? Батьки уже помирали. Де я житиму? Як? Це були важкі запитання, і в мене не було на них відповідей. Я небагато пам'ятаю з похорону, а період жалоби, як мені видавалося, був безконечним. Друзі намагалися допомогти, але впродовж більшої частини дня я залишалася на самоті з чорними думками про майбутнє – за винятком того часу, коли молилася, роздумувала і читала Боже Слово. Лише тоді я знаходила заспокоєння.

Мої скромні заощадження швидко закінчилися. Я не мала роботи. Щоправда, отримала кілька матеріальних пропозицій... Однак не погодилася на жодну з них.

Одного дня, коли я молилася у святині, відчувала велике прагнення віддатися на службу Богові, Його народові та Його святині. А потім прийшла ще одна думка: «Я повинна продати свій дім і оселитися у святині». Тож я побігла шукати первосвященника. Розповіла йому про свій намір, і він утвердив мене в переконанні, що це добра думка, і швидко все організував. Бог дуже добрий! Я швидко продала дім і оселилася в маленькій кімнатці. Відтоді цей скромний куток став моїм домом, а я служила священникам і левитам, турбуючись про їхні потреби. Я прибирала у святині й намагалася не надто часто залишати її, молилася вдень і вночі, постячи і прославляючи Бога.

Служба Богові заповнила все моє життя. З часом я отримала винятковий дар пророцтва. Я могла втішати розчарованих, підбадьорювати засмучених і звіщати про прихід Месії. Упродовж вісімдесяти чотирьох чудових років моє життя було саме таким. Я присвятила його службі Богові та людям. Це навчило мене покірливості. Я знала всі обітниці, в яких йшлося про прихід Месії, і знала, що зможу

побачити їх сповнення.

Час невблаганно минав. Наближався мій сотий день народження. Так, брати і сестри, мені було майже сто років! Навіть у ті часи це було немало. У глибині душі я знала, що Господь тримає мене при житті для того, щоб я побачила Дитя – сповнення Його обітниць. День, коли це трапилося, був найважливішим у моєму житті.

Я почула голос Симеона, який прославляв Бога: – Господи, дозволь відійти Своему слугі в мирі, бо мої очі побачили Твоє спасення, яке Ти приготував для всіх народів. Світло на просвітлення поган та славу Твого люду, Ізраїлю.

Я аж замерла. А потім почула, як Симеон звернувся до батьків:

– Це Дитя призначене на падіння й підняття багатьох в Ізраїлі... А твою душу меч прошиє...

Щосили я побігла до місця, де стояв Симеон з родиною Дитини. Коли побачила Немовля, у мене не було найменших сумнівів: це Він! Довгоочікуваний Месія! Я плакала, ледь не підстрибувала й вигуками прославляла Бога. Бо ж було що святкувати! Це найважливіша подія в історії людства, і я була її свідком. Бог особисто прийшов у цей злий світ у постаті Дитини, щоб показати нам безмежжя Своєї любові.

Я з великою радістю стала першою місіонеркою Христа, ділячись доброю новиною про спасіння з усіма мешканцями Єрусалиму. Уявіть це – столітня вдова проголошує Євангеліє на вулицях міста та за його межами.

Я хотіла бути активною до кінця своїх днів. Так і сталося. Моя місія тривала кілька місяців. Певного дня я повернулася додому, промовила вечірні молитви і лягла в ліжку, насолоджуючись Божою добротою. Я заснула і прокинулася в місці, яке перевищило всі мої очікування.

Чого нас вчить історія пророчиці Анни

Анна мала щастя та честь прожити виняткове життя. Євангеліст Лука зумів описати її історію кількома реченнями. З його розповіді ми знаємо, що Анна була овдовілою пророчицею в поважному віці, жила у святині й служила Богові постом і молитвою, розповідаючи про Нього всім охочим. Це одна з тих небагатьох жінок, сенсом життя яких була служба Господові.

Такий стиль життя доступний не кожному. Та попри все його принципи залишаються однаковими. Служимо Богові радісно й ревно. Роздумуймо над Його Словом. Практикуймо молитву й піст. Прославляймо Господа настільки часто, наскільки це можливо. Підтримуємо інших, проголошуючи їм Благую Вість та випромінюючи позитивне ставлення до життя. Віддаймося важливій справі. Пам'ятаймо, що життя – це не біг на коротку дистанцію, це марафон. І найважливіше – пам'ятаймо, що Бог ніколи не залишить нас на самоті, незалежно від ситуації, в якій ми опинимося.

Суть життя Анни можна виразити в кількох словах, автором яких є цар Давид: «Одного прошу я у Господа, одного бажаю, щоб жити мені в домі Господньому усі дні життя мого, дивитися на красу Господню, щоранку молитися у храмі Його» (Пс. 26:4).

ЩО ПІДСИЛЮЄ МОЛИТВУ

У Новій Каховці Херсонської області на базі місцевої церкви ХВЄ 27 листопада відбулася обласна жіноча конференція, яка зібрала близько 120 сестер із церков Херсонщини та з Миколаєва.

Центральною темою конференції став вірш із Послання Якова: «Бо дуже могутня ревна молитва праведного!» (5:16).

Відкриваючи захід, пастор Каховської церкви Михайло Дацюк поблагословив сестер та закликав їх до молитви. Після чого слово взяв завідувач відділу освіти Херсонського обласного об'єднання церков ХВЄ, пастор, доктор богослов'я Віктор Котяш. Він поділився із сестрами порадами щодо того, що може підсилити нашу молитву.

«Якщо хочеш, щоб твоя молитва була почута, найперше – це має бути твоя особиста молитва. Якщо відповіді немає, продовжуй молитися. Третім підсилювачем є молитва з постом,

четвертим – молитва з близькими, п'ятим – просити церкву підтримати в молитві, і шостим – молитва служителів.

Але якщо і тоді відповіді немає, то, можливо, треба йти на сповідь», – підкреслив Віктор Котяш.

Родзинкою програми стала панельна дискусія, під час якої служителі відповідали на запитання сестер. Одна з учасниць дискусії Анна Веренич на прикладах нагадала сестрам просту, але разом із тим таку важливу для духовного життя істину: «У кожного має бути своя особиста таємна кімната для молитви».

«Конференція відкрила новий погляд на молитовне життя, – ділиться учасниця Ольга Бовкун. – Я ще більше впевнилася, що жіноча молитва дієва. Ніби крила вирости і запалав вогонь з новою силою! Вдячна Господу за таку милість!».

Ще одна учасниця Наталія Потапкіна підтримує цю думку та ділиться: «Після цієї обласної конференції я почала по-іншому, ретельніше ставитися до свого молитовного життя, перемінилося саме ставлення до молитви. Я вкотре впевнилася, що Господь наш – живий і дієвий!».

Упродовж конференції сестри багато й гаряче молилися. А завершився вечір подарунками.

ХЕРСОНЩИНА: ЧИСТЕ СЕРЦЕ І ВУСТА – ТЕ, ЩО РОБИТЬ СЛУЖІННЯ СЕСТЕР ПЛІДНИМ

У селищі Чаплинка, що на Херсонщині, на базі церкви Святого Писання 21 листопада відбулася сестринська зустріч на тему «Що в мене на серці». В основу бесіди ліг відомий вірш з Євангелія від Матвія 12:34 – «Чим серце наповнене, те говорять уста».

Якщо зміст наших слів залежить від того, чим наповнене серце, то дуже важливо спостерігати, що ми туди впускаємо і що накопичуємо. Очі й вуха – це вікна серця, а отже, дуже важливо бути розбірливим стосовно того, що ми слухаємо і куди дивимось – розмірковували сестри. Наприкінці зустрічі жінки мали гарячу молитву одна за одну.

Церква в Чаплинці відносно молода – їй 21 рік, і десять із них тут працює жіноче служіння.

«За ці роки ми працювали в різних напрямках служіння: відвідували хворих у

терапевтичному відділенні лікарні, дім для людей похилого віку на свята, а з 2014 року почали регулярно служити солдатам у місцевій військовій частині. Готували їжу, прали одяг, свідкували про Господа», – розповідає відповідальна за жіноче служіння церкви Валентина Котяш.

За її словами, навіть сьогодні, у час суворих карантинних обмежень, сестри продовжують служити військовим – через капеланів передають домашню випічку, консерви, продукти тощо. Також беруть участь у благоустрої селища, завжди охоче відгукуються на потреби одна одної та ближніх. «Дорожу кожною із них і ціную!» – підкреслює Валентина Котяш.

Наталія Потапкіна.

Нерідко запитують: чи слід християнам відзначати свята, встановлені на честь не біблійних, а суспільно-політичних подій? Що ж, як наказав апостол: «Хто розрізняє дні, для Господа розрізняє; і хто не розрізняє днів, для Господа не розрізняє» (Рим. 14:6). Але Ісус показав приклад того, що будь-який привід можна і необхідно використовувати для благовісту.

Гучну заяву: «Я і Отець одне» (Ів. 10:30) Господь зробив для присутніх у храмі на день оновлення, Хануку (Ів. 10:22). А це було, власне, громадсько-політичне свято, встановлене не за Законом Мойсеевим, а за рішенням політичних лідерів, які не мали пророчого ведення (1 Маккавеїв 4:46, 59).

Політична система Ізраїлю, знайома нам з євангельських оповідань, складалася в так званий міжзаповітний період, відомий як «чотириста років мовчання» – термін від останнього старозаповітного пророка Малахії до початку служіння Івана Хрестителя. Увесь цей час Бог не посилав пророків Своему народові. Про події того часу ми знаємо з історичних джерел. Насамперед – із книг Маккавеїв та праць Йосипа Флавія.

ІСУС І ХАНУКА

Після смерті Олександра Македонського (323 р. до н. е.) його імперія, відповідно до давніх пророцтв (Дан. 8:8), розпадається на чотири частини, які очолювали діадохи (його наступники). Ізраїль, як між молотом і ковадлом, опиняється між володіннями Селевка (Сирія) та Птолемея (Єгипет). Він стає об'єктом їхніх постійних взаємних територіальних претензій і частою ареною бойових дій, «як корабель у штормі, що кидається хвилями з обох боків» (Йосип Флавій).

Спочатку Єгипет більш-менш

контролював палестинські землі, але вже з 223 до н. е. Юдея практично безперервно перебувала під впливом Сирії – найбільшої та найсильнішої з постолександридських держав.

Євреї категорично відмовлялися шанувати загальноновизнані святині «сирійського світу» і тому були неминучими незручностями для північного «старшого брата», який постійно побоювався каверзи з їхнього боку. Тому Селевкіді поводити стосовно Ізраїлю політику цілеспрямованої елінізації (асиміляції євреїв у грецьку

культуру). Спочатку вони досягли істотного успіху в цьому, щедро обдаровуючи місцеву знать і священників. Тих було звільнено від сплати особистих податків, а первосвященник навіть отримав право стягувати власні податки і, по суті, став головою національної автономії.

У відповідь за дари й привілеї, що надаються, юдейська еліта очолює підтримувала еліністичні реформи північних благодійників. Однак боротьба між угрупованнями, які просували своїх кандидатів на омріяну посаду первосвященника, постійно призводила до усобиць. Це зводило нанівець усі зусилля сирійців щодо досягнення стабільності у регіоні. Не допомогло навіть введення у 170 р. до н. е. Антіохом IV Єпіфаном військ до Єрусалиму та встановлення у місті поліцейського режиму.

Двома роками пізніше, у 168 р. до н. е., коли Сирія зазнала невдачі в черговому поході проти Єгипту, в Єрусалимі поширилася чутка про загибель царя, і вуличні зіткнення переросли в масові заворушення. Тоді Антіох з метою «остаточного вирішення» єврейського питання і вдається до крайніх заходів. Бажаючи радикально «виправити» ситуацію, раз і назавжди покінчивши з юдаїзмом,

він руйнує місто, перетворює храм на святилище Зевса Олімпійського, наказує знищити всі примірники Тори, а також під страхом смерті забороняє робити обрізання, дотримуватися суботи та відзначати юдейські свята. На додачу сирійський цар оскверняє храмовий жертвник, власноруч і прилюдно зарізавши на ньому свиню.

Результат перевершив усі очікування! Міжусобні чвари юдеїв миттєво припинилися – у них з'явився загальний об'єкт, що об'єднує всіх у ненависті. Починається національно-визвольна війна під проводом священника Маттафія Хасмоней. Керують повстанцями сини Маттафії – Іонофан, Симон, Єлізар та Іоанн. Роль головнокомандувача виконує старший із братів Юда на прізвисько Маккавей, що означає «молот» або «ковадло».

25 числа місяця кислева 165 р. до н. е., тобто через три роки з дня, коли храм був осквернений, Маккавеї захопили храмову гору, на честь чого і була встановлена Ханука – день Відновлення, не заповідане Мойсеєм і єдине зимове свято євреїв (Івана 10:22). Але лише у світлі Писання ми можемо побачити його справжнє значення. Очищення храму було підготовкою до виконання месіанського пророцтва: «І нагло прибуде до храму Свого Господь, Якого шукаєте ви, і Ангел заповіту, Якого жадаєте. Ось іде Він, говорить Господь Саваот!» (Малахії 3:1).

Сергій Головін.

ХРИСТІАНСЬКИЙ РЕАБІЛІТАЦІЙНИЙ ЦЕНТР ДЛЯ ЖІНОК ЗАПРАЦЮВАВ НА ТЕРНОПІЛЬЩИНІ

Про це повідомив координатор руху «Шлях незалежних» Олег Коган. Там жінкам допомагають позбутися алкоголізму та наркоманії, пише zz.te.ua.

Відкрили реабілітаційний центр у селі Метенові на Зборівщині. Наразі тут перебуває сім'я осіб, серед них – молоді дівчата, які долають залежність. Четверо з них незабаром завершують реабілітацію.

«Загалом курс реабілітації триває близько шести місяців. Ми тут не використовуємо жодних медикаментів. Реабілітаційний центр відкритий, перебувати тут може людина лише за власним бажанням. Із залежними людьми працюють

служителі церкви. Кожного дня передбачена програма, яка ґрунтується насамперед на молитві, читанні Біблії, спілкуванні», – зазначив Олег Коган.

Перебування жінок у християнському реабілітаційному центрі безкоштовне. Установу фінансують підприємці та небайдужі люди, які в минулому теж мали проблеми із залежностями.

БОГ ЗА ТРИ ДОЛАРИ?

Ісус вчив, що матеріальна бідність не обов'язково приводить до ближчих духовних взаємин із Богом. Але Він також попереджав, що в процвітаючому суспільстві практично неможливо виховати істинних поклонників Бога. Багатій людині тяжко (хоча і не неможливо) увійти в Царство Небесне.

Сьогодні християнським способом життя став американський спосіб життя. Якщо сказати однозначно, світом стали ми.

Вілбур Ріс, автор книжки «Бог за ціною трьох доларів», описав, що таке віра, яка не готова до ризиків.

Дайте мені, будь ласка, Бога на три долари. Не стільки, щоб бентежив душу і порушив мій сон, а рівно стільки Бога, щоб як горнячко теплого

молока, як приємний сон на сонечку.

Не треба мені Його стільки, щоб змусив мене полюбити чорних чи працювати разом з іммігрантами. Я хочу пережити екстаз, а не навіщення. Мені потрібне тепле лоно, а не нове народження. Будьте добрі, зважте мені в паперовий пакетик кілограм вічності. Дайте мені, будь ласка, Бога на три долари.

Бог за ціною трьох доларів! Ми більше нагадуємо заміський клуб, аніж лікарню. По суті, ми кажемо: можна скористатися найкращим із двох світів. Можна тут насолодитися землею, а там – небесами.

Поки ви тут, на землі, єдиний ваш обов'язок – відвідувати церкву по неділях, жертвувати стільки, на скільки «відчуваєте заохоту», і ще – щоб ваші діти ходили в недільну школу і їдили в християнський табір.

Ви чекаєте, що Ісус скаже: «Гаразд, вірний і добрий рабе: ти прослухав 3345 проповідей!». Однак Ісус говорить: «Ти кажеш, що ти багатий, задоволений і процвітаєш, та Я бачу, що ти бідний і нагий».

Мабуть, не буде перебільшенням сказати, що так зване «євангеліє процвітання», якому навчають багато телепроповідників, – це диявольська спроба відволікти церкву від її місії. Це вчення спонукує віруючих потакати своїм земним бажанням і при тому створює в них ілюзію, що вони служать Господу.

Що це вчення говорить про християн, яких убивають в Ірані, Іраку чи Єгипті? Де теологія гонінь, мучеництва і невислужаних молитов про зцілення?

Ісус викривав Лаодикію в тому, що багатство створило в людей фальшиве уявлення, наче вони у прекрасному духовному стані. Позбутися таких ілюзій дуже складно.

Ервін Люцер.
«Церква в Вавилоні».

КЛЮЧ ДО ПЕРЕМОЖНОГО ЖИТТЯ

Християнство – це не про безтурботність і всипаний трояндами шлях. Хоча й таке буває. Але більше – про надію і віру в долину темряви, про мир і безпеку серед штормів і переживань.

Про це говорили в суботу, 4 грудня, на обласній жіночій конференції церков ХВЄ Львівщини (відповідальна – Надія Потопник), яку гостинно приймала в себе церква «Віфесда» у Львові, де жіночим служінням опікується Ольга Заболотна.

коли той човен намагаються потопити хвилі шторму.

Так, буря може заливати наш життєвий човен, але ми можемо не боятися, бо Ісус з нами, навіть якщо нам здається, що Він спить.

Іноді стаються ситуації, в яких важко знайти добро. Чому? Одна з відповідей – щоб ми навчилися приймати Божу потіху і потішати «тих, що в усякій скорботі знаходяться, тією потіхою, якою потішує Бог нас самих» (2 Кор. 1:3-4).

А може, таке стається, щоб ми навчилися думати про своє життя не земними, а вічними, небесними мірками. Бо все земне, яким би поганим, а чи прекрасним воно не було, колись закінчиться. І насправді воно дуже коротке. А вічне – вічне. І всі хворі діти там будуть вічно здоровими. Усі засмучені – вічно щасливими.

Богові важливіше наше вічне спасіння за наше земне благо! Тому все, що Він допускає, для нас справді добро, якщо таким зараз і

не виглядає.

І ключем до переможного життя можна вважати пораду з 16-го псалма: «Уявляю я Господа перед собою постійно, бо Він по правіці моїй, й я не буду захитаний! Через те моє серце радіє та дух веселиться, і тіло моє спочиває безпечно!» (Пс. 16:8-9).

Клайв Льюїс писав: «Хвала і радість – смисл буття». А в чому наш смисл?

НЕ ПРИСТОСОВУЙСЯ ДО ЦЬОГО СВІТУ

Головним ворогом Церкви Ісуса Христа був і залишається світ – система поглядів, речей та цінностей, царем якої є диявол. Бог закликає світ не любити, із ним не дружити і до нього не пристосовуватись. Якщо з першим і другим завданнями, поставленими перед нами, напевно, справитися при бажанні нескладно, то з останнім інколи виглядає не все так просто. Коли «не любити» і «не дружити» більше говорить про прояв нашої пасивності та байдужості відносно світу, то «не пристосовуватись» означає, швидше, активні дії щодо виокремлення, відділення та абсолютне звільнення від світу, аби не дати йому підім'яти себе і не потрапити в залежність від нього.

Пристосування в різних ситуаціях може виражатися не тільки в дії, але і в бездіяльності, тобто носить характер такої собі розмитої категорії ставлення людей до світу. Тому слід навчитися правильно реагувати на ті чи інші його виклики. Слово Боже каже: «Допевняй-теся, що приємне для Господа, і не беріть участі в неплідних ділах темряви, а краще їй докоряйте» (Еф. 5:10-11). Отже,

йдеться не просто про відмежування від світу та споглядання за його злими ділами збоку, але про активний вплив на нього з позицій власного бачення ситуації.

Взагалі пристосовуватися – означає змінювати що-небудь залежно від обставин, потреб, завдань, зручно влаштуватися, приводити свої дії, поведінку у відповідність із чим-небудь, змінювати свої погляди, переконання, смаки відповідно до обставин.

Коли говоримо про пристосування як адаптацію, зі збереженням своєї ідентичності і святості, то в цьому немає нічого поганого. Адже коли ми пересаджуємо дерева чи куці, то хочемо, щоб вони прижилися – тобто пристосувалися. При запуску в роботу нового механізму цілком необхідно, щоб його складові, деталі притерлися з часом одна до одної – пристосувалися. Аби розуміти один одного, людям теж необхідно звикнути, навчитися правильно сприймати іншого з його недоліками та перевагами, характером та поглядами, призвичаїтися до нього – пристосуватися (у добром значенні слова).

Життя може бути досить мінливим, обставини – різними. А тому потрібно на всякі зміни адекватно реагувати, ставати здатним ефективно діяти також в інших умовах, зберігаючи в собі стержень переконань та поглядів, вірність Богові. Апостол Павло говорив про таке пристосування, як про вміння жити: «... навчився я бути задоволеним із того, що маю. Умію я й бути в упокоренні, умію бути й у достатку. Я привчився до всього й у всім: насититися й голод терпіти, мати достаток і бути в недостатці. Я все можу в Тім, Хто мене підкріплює, – в Ісусі Христі» (Фил. 4:11-13). Характерно, що він не заявляв про те, що зі зміною обставин йому вдавалось триматися на хвилі зручностей і комфорту, але що він навчився бути стійким.

Сьогодні часто можна почути від людей, мовляв, «потрібно вміти жити». І насправді для них це означає «вміти пристосовуватися». Так здобувається кар'єра, вибиваються посади, вирішуються побутові проблеми, заробляються великі гроші – переважно не без пристосування до когось чи до чогось, що належить світові.

А «принципові люди» сьогодні стали швидше рідкістю. Це не так звані, а справжні християни, які мають не тільки вигляд благочестя, але і його силу. Якщо раніше когось називали пристосуванцем, то це означало, що це людина ненадійна, непостійна, продажна, безсовісна, невірна, корислива... Нині ми вже просто звикли жити серед пристосуванців, адже така поведінка все більше сприймається за норму життя.

З пристосуваннями можна зустрітись усяди – у політиці, в бізнесі, у владі, в церкві... Такі люди певною мірою несуть небезпеку для оточення, адже вони мінливі, непринципові, безхребетні, лицемірні.

Головні ознаки сучасного пристосуванства

Як можна побачити пристосуванство? Усе просто. Пристосуванець кожну життєву ситуацію аналізує з позицій власної вигоди. Його насамперед турбують запитання: а що мені з цього буде? Чи я щось отримаю? Чи зручно це для мене і т. д. Як правило, таким людям все одно, з ким мати справу, під чий керівництвом працювати, чим займатися, в яку церкву ходити, аби лише зиск був.

Отже пристосуватися до світу – це означає бути заручником, маріонеткою обставин, суспільства, окремих людей...

Християнство певною мірою починає забувати слова молитви Ісуса Христа до Небесного Отця про учнів: «Світ їх зненавидів, бо вони не від світу, як і Я не від світу. Не благаю, щоб Ти їх зо світу забрав, але щоб зберіг їх від злого. Не від світу вони, як і Я не від світу» (Ів. 17:15-16).

Можливо, ми думаємо, що з часом світ

став лояльнішим до віруючих, поблагливішим, не таким агресивним. І помиляємося, адже наміри ворога – вкрасти, вбити і знищити – ніколи не змінюються. Його підхід може бути іншим, завуальованим, але не цілі та завдання. Зрозуміло, нікому не хочеться жити в атмосфері протистояння та боротьби, але поки ми на землі, такі процеси неминучі.

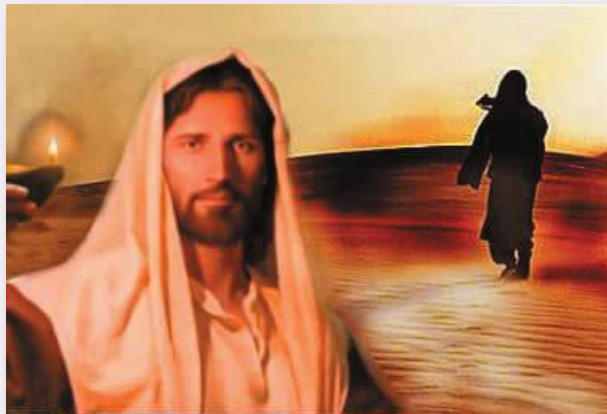
Приживатися, притиратися, підлаштовуватися під світ – це не християнський шлях вирішення питань. Для кожного Бог визначив дорогу, якою потрібно йти, виконуючи Його волю. Апостол Павло закликав віруючих: «Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу, і не пристосовуйтеся до світу цього, але перемінуйтеся відновленням розуму вашого, щоб ви пізнали, що є воля Бога добра, приємна і досконала» (Рим. 12:1-2). Звернімо увагу: пристосуванню до світу протиставляється віддача себе в жертву Богові, тобто йдеться про посвячення Йому. А чи можливо завжди перебувати в духовному тонусі та не пристосовуватися до світу, якщо ти не посвятив себе сповна Йому? Безперечно, ні.

Той, хто пристосовується до світу, набуває схожого з ним вигляду, має такі ж бажання, методи реагування на ситуацію, не відрізняється нічим від нього, по-такає йому. Спорідненість зі світом прирікає людину на таку ж участь, яку матиме світ. Тому завжди варто пам'ятати слова Ісуса Христа: «Минається і світ і його пожадливість, а хто Божу волю виконує, той повік пробуває!» (1 в. 2:17).

І. К.

ВЕЛИЧ ДІТЕЙ БОЖИХ

«Мої думки – не ваші думки, ні ваші путі – путі Мої, говорить Господь. Але, як небо вище за землею, так путі Мої вищі за путі ваші, і думки Мої вищі за думки ваші» (Іс. 55:8-9). В істинності цих Господніх слів могли на власному досвіді переконатися розп'ятий розбійник і римський сотник, якому було доручено провести страту Спасителя з двома розбійниками.

Навряд чи розбійник і сотник могли припустити, що того дня в них станеться доле-носна зустріч із Творцем. І якщо розбійник, без сумніву, юдеї за походженням, знав і, можливо, очікував на скорий прихід Месії, то римський сотник про це не мав навіть гадки, адже це була людина зовсім іншої культури, не побоїмося навіть припустити, іншого складу розуму. Проте це не завадило йому, ставши свідком кончини Спасителя, заявити: «Воістину Він був Син Божий» (Мт. 27:54).

Отак Господь влаштував шляхи злочинця і, фактично, його ката, щоб вони обидва засвідчили перед всім світом, Хто саме перебував поруч з ними. Але в сцені Христової страти присутні не тільки злочинець і сотник, а ще дуже багато людей: раптові перехожі, солдати, що здійснювали вирок, знайшлося місце і

для первосвященників із книжниками та фарисеями, проте всі ці люди повелися інакше: вони не зауважили Христової величі, як це зробили вже згадані сотник і розсудливий розбійник, вони бачили лише Його безпорадність і глузували з неї.

З того часу минуло майже дві тисячі років, але ставлення більшості людей до Христа кардинально не змінилося. І нині Спасителя сприймає багато хто у світі Його воскресіння, Його сили, через це в багатьох людей до Ісуса з Назарету склалося шанобливе ставлення. Проте, коли в черговий раз у певній країні або ж у певному регіоні відбувається переслідування за віру в Нього, думка багатьох людей стосовно постаті Ісуса з Назарету і Його послідовників кардинально змінюється: більшість знову починає глузувати з Нього і з тих людей, які довірилися Йому.

«Мої думки – не ваші думки, ні ваші путі – путі Мої, говорить Господь. Але, як небо вище за землею, так путі Мої вищі за путі ваші, і думки Мої вищі за думки ваші», – варто добре пам'ятати ці біблійні рядки, адже Господь торує для кожного особливий шлях, і будь-який вчинок, будь-яке слово чи навіть будь-яка думка матимуть наслідки як у цьому житті, так і в житті вічному. Як особисто для нас, так і для наших ближніх, що, ясна річ, побіжно відобразиться і на нашій долі.

Не варто втрачати жодної нагоди, щоб зробити якусь добру справу, комусь допомогти (див. Мт. 5:14-16). Бо саме з таких дрібниць формується фундамент величі Божих дітей, і люди навколо, принаймні частина з них, з часом зауважать це і зможуть належного часу повторити слід за римським сотником: «Дійсно праведний був Чоловік Цей!» (Лк. 23:47).

ЦІНА ПОРОЧНОЇ СОВІСТІ

Кожна людина має усередині себе вкладене Богом почуття доброго і справедливого – совість, яка і спонукає її до послуху. І саме від особистого ставлення до своєї совісті ви-значається життєве щастя.

Людина може мати як добру, так і порочну, спалювану совість, яка не дає їй спокою. Але навіть якщо комусь вдається змусити совість замовкнути і зробити жорстоким своє серце аж до повної байдужості, все-таки, час від часу вона пробуджується і тривожить її страхом.

З роками докори сумління ростуть. Замолоду неважко приглушити совість безліччю різних турбот. А з віком і часу більше, та і молодість згадується, як сон, пам'ять часто розбухує картини минулого. І те, що було зроблено проти совісті, посилюється все більше і більше.

«Світильник Господній – дух людини, який випробовує всі глибини серця», – читаємо в книзі Проповістей, 20:27. Слово Боже закликає людину до внутрішнього врівноваженого стану. Але коли плоть перебуває в постійному конфлікті з духом, тоді й порушується цей баланс, і молода людина мучиться в пошуках стану спокою, часто приглушуючи цю «нерівновагу» різними веселощами, доступними в наш час.

Можливо, хтось із обуренням вимовить: «Навіщо про це говорити, адже ми ж християни?». Але чи

знаєте ви, що багато молодих людей, які відвідують християнські церкви, провадять подвійне життя? Подібно до хамелеонів, вони пристосовуються до оточення і навіть до участі в служінні. А потім, увечері, зустрічаються з тими, у кому важко навіть визнати дітей віруючих батьків. Серед диму сигарет, п'яного сміху і в оточенні подібних до них дівчаток можна розрізнити тих, кого знаєш в обличчя, кого бачиш у церковному середовищі. І так хочеться крикнути – ні! Це неправда! Не може такого бути!

Чому ж стається таке духовне падіння молодого покоління? Чого їм не бракує? Про що вони думають? А ні про що! Якби думали, не ходили б із сумнівними друзями на гріховні вечірки. Приглушена, обдурена совість мовчить, і гріх стає не таким вже і небезпечним. Вони укладають угоду із совістю, виправдовуючись: «Порівняно з тим і тим я просто золотом». І от таке «золото» все більше й більше занурюється в гріховне болото.

Так неже треба чекати, коли Сам Бог потрусить твоє життя, щоб покинути гріх? Чи не краще самому прийти до Христа? «Якщо Син визволить вас, то справді будете вільними», – каже Ісус (Ів. 8:36). Твоя молодість, твоє життя, твоє щастя або нещастя – у твоїх і тільки у твоїх руках. Ти, а не хтось інший, відповідаєш за себе – за всі помилки своєї молодості, вже тут, за твого життя. Ціна порочної совісті дуже висока – втрата Божого благословення і більше того – втрата вічності.

Олена Солодянкіна.

25 ГРУДНЯ – НЕ КАТОЛИЦЬКЕ РІЗДВО, А ХРИСТІЯНСЬКЕ

Більшість християн світу святкують Різдво саме 25 грудня. Не лише католики, але й протестанти (які становлять більшість у США та значну частину в Європі) та православні Вселенського патріархату в Туреччині і Греції, у США і Канаді, православні церкви Румунії та Болгарії, а також греко-католики (українці) Канади, Бразилії, Аргентини.

Всеправославний Собор у Константинополі 1923 року вирішив, що православні християни, згідно із точнішим григоріанським календарем, мають відзначати Різдво Христове 25 грудня. На це погодилися всі країни, окрім тих, що були під впливом Радянського Союзу. Тож Україна досі залишається в радянській (а точніше – російській) парадигмі, святкуючи Різдво 7 січня у компанії з агресором Росією, а також Казахстаном, Киргизстаном, Сербією та Грузією.

Задум більшовиків-комуністів був у тому, щоб поступово замінити християнські традиції власною атеїстичною ідеологією. Вже починаючи з 1929 року в СРСР святкування Різдва було офіційно скасовано. Пізніше, з кінця 1947 року, перший новорічний день став для радянських громадян святковим і вихідним.

На додачу Різдвяна зірка на ялинках стала п'ятикутною, подарунки дітям почав роздавати не Святий Миколай (себто Санта Клаус), а самозванець без роду і племені – Дід Мороз. У такий спосіб, святкові настрої радянських віруючих були зміщені з Різдва Христового на непомітний раніше і цілком безбожний Новий рік. Чи не час нам нарешті переглянути власні сімейні традиції?

Російська агресія як реакція на європейський вибір України все більше спонукає українських громадян повернутися до загальнохристиянських цінностей, на основі яких побудовані розвинуті західні суспільства, і розділити радість Різдва Христового з двома мільярдами християн по всьому світу.

Радянська влада змінила святкові акценти на користь атеїзму. Настав час відновити баланс і святкувати Різдво християнам України разом з усім світом.

Максим Васін.

Філіп Янсі

З одного боку, «вірою» ми називаємо велику і наївну довіру, що дозволяє прийняти неймовірне.

Цей різновид дитячої, дивацької віри продемонстрував Давид, вишовши на поєдинок з Голіафом, і той римський центуріон, чия віру зауважив Ісус (навіть Ісуса «здивувала» непохитна переконаність цієї людини). У наші дні «проповідники віри» публікують дивні історії про чудеса, породжені дитячою вірою. Віра, виявляється, може прогнозувати дитячий притулок, а тим більше зрушити з місця гору. Біблія теж не раз натякає на подібні можливості.

Проте Йов і святі, згадані в 11-му розділі Євреїв, слугують прикладом іншого типу віри – тієї, про яку я намагаюся говорити в книзі, присвяченій розчаруванню в Бозі. Дитяча наївна довіра навряд чи встоїть, коли диво так і не станеться, коли на невідступне благання не буде відповіді, коли щільна пільма приховає від наших очей образ Божий. У такі часи нам потрібно щось інше. Я назву це «вірністю» і цим словом позначу наполегливу віру, що не здається за жодних обставин.

Я розмовляв з молодою медсестрою – її розчарування в Бозі було викликане саме плутаниною між двома різновидами віри. Дівчина, вихована в християнській сім'ї, ніколи, навіть в університетські роки, не сумнівалася в Бозі. Вона повісила на стіні своєї кімнати зображення Ісуса з дитиною на руках – ілюстрацію до вірша «Сліди». І текст, і картинка вселяли їй дитячу віру – покладайся на Бога, і ноша твоя буде легкою. Озираючись на пережиті труднощі, ти побачиш лише один ланцюжок слідів на піску – ти навіть не йдеш поряд з Ісусом. Він несе тебе на руках.

У двадцять чотири роки ця дівчина почала працювати в онкологічному відділенні. Вона переказувала мені історії хвороб – одну за одною. Деякі з її пацієнтів молилися з дитячою вірою, волали до Бога про зцілення і розраду, хоч би про полегшення болю – і всі вони померли жорстокою, тяжкою смертю. Увечері медсестра поверталася додому, згинаючись під тяжкістю страждань, що обрушилися на неї за день, і знову бачила перед собою цю олеографію з відбитками ніг, спокуслив, але марну обіцянку. Ми можемо легко уявити собі її стан,

ДВА РІЗНОВИДИ ВІРИ

перечитавши підряд два псалми: псалом 23 проголошує: «Господь – то мій Пастир, тому в недостатку не буду... на тиху воду мене запровадить... не буду боятися злого», але на попередній сторінці читаємо: «Боже мій, Боже мій, нащо мене Ти покинув? Далекі слова мого зойку від спасіння мого!.. Мій Боже, звиваю я вдень, та Ти не озвешся.. Я висох, рахую всі кості свої, а вони придивляються й бачать нещастя в мені!».

Псалом 23 – вияв дитячої віри; псалом 22 – зразок вірності, набагато глибшої і дивнішої віри. Життя з Богом вимагає від нас і того, і того. На нашу долю випадають періоди дивної близькості до Бога, коли на кожну молитву ми тут же отримуємо відповідь і відчуваємо, що Бог поруч, Він піклується про нас; а потім настають «часи туману», коли Бог мовчить, усе рушиться, коли навіть біблійні обіцянки здаються зухвалою брехнею. Вірність учить нас пам'ятати, що там, за краєм туману, як і раніше править Господь, і Він не залишив нас. Усе інше – лише видимість.

Як це не парадоксально, найскрутніші часи, випробування, подібні до лих Йова, можуть сприяти дозріванню віри і наблизити нас до Бога.

Глибока віра, яку краще назвати «вірністю», пробивається через усі перешкоди, немов трава крізь асфальт. Людина зростає працюю, зусиллям, напругою. Людській природі труднощі більше йдуть на користь, ніж готові рішення. Чому Господь не відповідає негайно на всі молитви, за замовленням не здійснює чудеса? Чому кожному новонаверненому належить пройти один і той же нелегкий шлях духовної дисципліни? Бо ми, а не Бог, потребуємо наполегливої молитви, посту, читання і роздумів.

К'єркегор порівнював християн із школярами, що намагаються знайти відповідь у кінці підручника замість того, щоб самим вирішити завдання. І хто з нас не може зізнатися в таких же школярських хитрощах!.. Усі ми шукаємо коротких шляхів, але короткий шлях відводить від кінцевої мети, позбавляє можливості розвитку. Звернімося знову до Йова: який був підсумок його випробування? Рабин Аврам Гешель каже: «Віра Йова не захищається, бо вона виростає з потрясіння».

У роздумі про молитву Клайв Льюїс висловив припущення, що Бог ставиться до новонавернених з особливою поблажливістю, немов земний батько – до новонародженого. Він посилається на слова давнього християнина: «Я бачив багато вражаючих відповідей на молитви, інші з них я міг би назвати дивом, але всі вони зазвичай приходять на самому початку – безпосередньо перед наверненням або незабаром після нього. У міру поглиблення вашої християнської віри це відбувається все рідше і рідше, а відмови трапляються не лише частіше, але й бувають рішучішими, беззастережнішими».

На перший погляд, таке припущення здається безглуздом. Хіба життя у вірі не повинне легшати з часом? Проте Льюїс наводить два потужні приклади молитви, що залишилися без відповіді, – два приклади з Нового Заповіту: Ісус тричі волав до Отця: «Нехай обміне ця чаша Мене...» (Мт. 26:39), а Павло просив Бога позбавити його від «колючки в тілі» (див. 2 Кор. 12).

«Виходить, Бог покидає тих, хто найвідданіше служить Йому? – запитує Льюїс. – Виходить, що так; і Той, Хто служив Йому найкраще, в агонії закричав: «Нащо Мене Ти покинув?» (Мт. 27:46). Бог став людиною, і саме цю Людину Бог зовсім не поспішає утішити під час найбільшого випробування. Тут таїться загадка. І нам не слід робити поспішних висновків і вихвалити самих себе, коли, всупереч всякій імовірності, у безнадійній ситуації ми отримуємо відповідь на молитву – з нами не обходилися би так делікатно, якби ми були витривалішими. Тих, хто хоробріший за нас, без всякої підтримки посилають захищати набагато небезпечніші пости у великій битві».

ПРО САКРАМЕНТАЛЬНІСТЬ

Євангеліє сакраментальне за самою своєю природою. Ісус не просто говорив, що Царство Боже прийшло, Він сідав із грішниками за один стіл. Він не тільки говорив, Він давав конкретний знак. Адже Царство Боже, як обіцяли пророки, – це бенкет на весь світ: «І вчинить Господь Саваот на горі цій гостину з страв ситих, гостину із вин молодих, із шпівкового товщу, із очищених вин молодих. І Він на горі цій понизить заслону, заслону над усіма народами, та покриття, що розтягнене над усіма людьми. Смерть знищена буде назавжди, і витре сльозу Господь Бог із обличчя усякого, і ганьбу народу Свого він усуне з усієї землі, бо Господь це сказав. І скажуть в той день: Це наш Бог, що на Нього ми мали надію і Він спас нас! Це Господь, що на Нього ми мали надію, тішмося ж ми та радіймо спасінням Його!» (Іс. 25:6-9).

Неможливо не згадати також сцену в домі Закхея, коли під час гостини Ісус сказав: «Сьогодні на дім цей спасіння прийшло, бо й він син Авраамів» (Лк.19:9)

Перші християни збиралися звичайно за столом. Це було регулярною практикою. Навіть традицією. Їхні зібрання були продовженням отих Ісусових гостин із грішниками та учнями. Остання ж вечеря додала до цих трапез елемент завіту в Христовій крові. У такий спосіб Господня вечеря, себто гостина, на якій головував воскреслий Господь, була для ранніх християн бенкетом Божого Царства, яке вони святкували у своїх громадах. Євангеліє, Царство, хрест і єхаристія були тісно переплетені і нерозривно пов'язані між собою. Єхаристія пов'язувалась не тільки з хрестом, але й із Царством Божим, що виражалось в

хрещення – видимий знак невидимого союзу з Христом.

Але коли таїнства стають ідолами та самоціллю, наділяються автоматизмом та магізмом, вироджуються до формалізму, позбавленого внутрішньої суті, коли встановлюється церковна монополія на дію Духа, – справжня сакраментальність спотворюється.

З цього приводу розповідають історію. Якось один поважний католицький проповідник (доволі екуменічний, до речі) сказав: «Якби я поїхав далеко-далеко в Латинську Америку і потрапив у неділю до якогось села, в якому були б дві громади: православна і протестантська, – православна в повному занепаді і з нікудишньою проповіддю, а протестантська – у хорошій духовній формі та сильним словом, я би пішов у православну, тому що – увага! – там на ложечці є Ісус!». (У східному обряді священник причащає вірян з ложечки.)

Кажучи про «Ісуса на ложечці», Він, звісно, блязнував, але саму суть передав цілком точно, адже для католиків православна єхаристія – дійсне таїнство, на відміну від протестантської.

Ось вам живий приклад спотворення сакраментальності. Бо коли Дух проявляється в матеріальному – це одне, а коли Дух стає заручником матеріального – це вже зовсім інше. Це потрібно долати й всіляко позбуватися – як на рівні особистого богослов'я, так і на рівні традиції. Бо Дух дишає, де хоче і як хоче. Він суверенний. І робити Його заручником якоїсь форми – це найбільша нісенітниця, яку тільки могли придумати богослови.

Дорогі грузі!

Передплата-2022 розпочалася. На жаль, у зв'язку з тим, що вартість поштових і друкарських послуг зросла на 20 відсотків, ми змушені дещо збільшити вартість передплати.

Умови передплати:

один примірник – 300 грн. за рік;

20 примірників – 1500 грн. за рік;

40 примірників – 2000 грн. за рік;

80-100 примірників – 2500 грн. за рік.

Ми вказали рекомендовану кількість замовлень. Але ви можете замовити будь-яку кількість примірників.

Кошти можна переказати на рахунок:

UA59336677000002600105253535252 в АТ КБ «Приватбанк», МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»)

або поштовим переказом на адресу:

Карпюк Олег Ярославович, місія милосердя «Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»).

Наші газети можна отримувати на Новій пошті за умови замовлення від 500 примірників (вартість одного замовлення – 700 грн).

Довідки телефоном +38 067 911-03-65.

**№ 12 (207) Виходить щомісяця
грудень 2021 р.**

**Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com**

ЗА ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

**Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Тарас Пришляк.**

Газета віддрукована
у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р UA 593366770000026001052535352, АТ КБ «Приватбанк»,
МФО 336677, код 20559726